

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SPICY HOLIDAY NOVELLA

A
Very
Stalker
Christmas

LAYLA FAE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A VERY STALKER CHRISTMAS

Layla Fae

Copyright © 2024 by Layla Fae

Tüm hakları saklıdır.

EPZ'den iç mekan sanatı

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

CONTENTS

[Açıklama İthaf](#)

[Hey,](#)

[Muhteşem!](#)

[Bölüm 1 Logan](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Sonsöz](#)

[Logan ve Emma](#)

[Mutlu Noeller!](#)

[Sıradaki](#)

[Okumanız](#)

DESCRIPTION

Komşum Noel sihrine inanıyor. Çünkü birisi onun çöpünü çıkarıyor, bulaşıklarını ve çamaşırlarını yıkıyor, garaj yolundaki karı temizliyor ve evine Noel süsleri asıyor.

Her hareketini izleyen sapık komşusunun ben olduğumdan haberi yok. Etrafında sadece iyi şeyler gördüğünden, iç çamaşırlarını ve perdelerini de çaldığımı fark etmiyor. Her gece yatak odasında olduğumu bilmiyor.

Yaptığım şey benim için olduğu kadar onu korumak için de. Emma yardım etmeyi sever, sık sık hasta veya kayıp hayvanları evine getirir. Çok fazla şey üstleniyor, bazen kendi ihtiyaçlarını karşılamayı unutuyor. Masasında yemek, deposunda benzin ve güvenli, tuzlanmış bir araba yolu olduğundan emin oluyorum.

Beni bir sonraki evcil hayvan projesi yapmaya karar verene kadar *her* şey yolunda gidiyor. Keşfedilme riskini göze alamam ve onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemesem de bu imkânsız. Savaş travması beni maske takmadığım sürece konuşamaz hale getirdi.

Onun kadar masum birinin benim ürkütücü yöntemlerimi asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey, Noel'in büyüğü bile bizi bir araya getiremez.

İçten içe öyle olmasını dilersem de.

Bu, takip, maskeler ve ayak parmaklarını kıvıran romantizm içeren baharatlı bir Noel romanı. Eğer aşırı koruyucu eski asker takipçileri seksi buluyorsanız, bu kitap tam size göre!

DEDICATION

Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan tüm yorgun kız kardeşlerime. İhtiyacınız olan her şekilde desteklenmeniz dileğiyle.

HEY, GORGEOUS!

Size karşı tamamen dürüst olacağım: bu garip bir kitap. Her şeyden önce, bu tipik sevimli bir Noel romantizmi değil. MMC'miz takıntılı bir şekilde komşusunu izleyen, süslemek için evine giren ve onu uyurken izlerken yaramaz şeyler yapan dilsiz bir takipçi - yani kesinlikle tipik bir Noel kurgusu *değil*. Yine de *karanlık* değil. Belki karanlık? Biraz mı? Size söz veriyorum, o çok tatlı!

Aynı zamanda canavarlar, hayaletler ya da gerçek sihir içermeyen, sadece %100 insan olan iki kişinin aşık olduğu ilk aşk romanım. Savaş travması, TSSB ve seçici mutizm gibi temalara değineceğiz, ancak bu ciddi bir kitap değil ve bu konulara derinlemesine girmeyeceğiz. Sonuç olarak, bu kitabın kış akşamlarınızı renklendirmek için hızlı ve kolay bir okuma olması gerekiyor.

Hazır mısınız? Hadi gidelim!

CHAPTER 1

Logan

Dürbünü yüzüme dayayıp Emma'nın elindeki evcil hayvan taşıyıcısına odaklanıyorum. İçinde ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Bir köpek mi? Fare mi? Rakun mu? Varsayımlarda bulunmamayı uzun zaman önce öğrendim, çünkü Emma ona tıslayan her sokak hayvanını kabul eder.

Geçen ay, bir çöp konteynerinde sıkışmış halde bulunduğu bir tilkiyi getirdi. Hayvanın kuduz olduğu ortaya çıktı ve uyutulması gerekti. Bir hafta boyunca ağladı, ama şimdi yine işinin başında, mutlu bir şekilde yabani ve terk edilmiş hayvanları topluyor.

Umarım bu hasta değildir. Ağlamasından nefret ediyorum.

Kapı anahtarlarını almak için taşıyıcıyı verandaya bıraktığında, nihayet iyice bakabiliyorum. Bu bir kedi ve tasmaı var. Bu uzun süre kalmayacağı anlamına geliyor, çünkü Emma sahibini bulmak için tüm kayıp evcil hayvan web sitelerini araştırarak. Eğer bulamazsa, muhtemelen kediı veterınere götürüp mikroçipli olup olmadığını öğrenecek.

Rahat bir nefes alıyorum. Kedi büyük ihtimalle aşılanmış.

Evinin önüne park eder etmez duymak için araladığım pencereden yüksek sesli bir miyavlama geliyor. Emma taşıyıcının yanına çömeldi. Kıvırcık kahverengi saçları gözlerine düşüyor ve sabırsız bir hareketle onları itiyor. Sıcak tutan yün şapkasını takmamış, oysa kaçırmamasın diye arabasının yolcu koltuğuna bir tane bıraktığımdan eminim.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor kediye, nefesi beyaz bir bulut halinde dışarı çıkıyor. "Yakında sahibini bulacağız. O zamana kadar güvendesin. Sana göz kulak olacağım."

İlk kez değil ve kesinlikle son da olmayacak, keşke bir kedi olsaydım. O zaman onun hayatına girebilirdim, konuşmak ya da gülümsemek zorunda kalmaktan endişe etmezdim ve o da beni açgözlü kalbim doyana kadar sevip okşardı. Bunu düşünmek bile kanımı hızlandırıyor ve pantolonum aniden çok dar geliyor. Dişlerimi sıkıyor ve nefesimi tutarak başka şeylere odaklanıyorum.

Emma'nın arabasına en son benzin koyduğumda olduğu gibi. Ne zaman olduğunu kontrol etmek için notlarıma baktım. Deposu en az yarısı dolu olmalıydı ama bu gece doldurmaktan zarar gelmez. Yapılacaklar listeme bir not düşünüyorum ve dürbünü tekrar gözlerime götürüyorum.

Şu anda içeride, kediye mutfağında serbest bırakıyor. Mümkün olan en iyi manzaraya sahip olmak için dün gece yıkadığım tertemiz, açık pencereden her şeyi izliyorum.

Emma'nın gözlükleri soğuktan buğulanmıştı ve gözlerini kırıştırarak gözlüklerini çıkardı. Yavaşça etrafına bakıyor ve gözlükleri olmadan da yeterince iyi gördüğünü biliyorum. Onun

Görme sadece dışarı çıktığında veya araba kullanması gerektiğinde sorun oluyor.

Masasına koyduğum yeni mumu fark ettiği anı yakalıyorum. Bir an için donup kalıyor ve sonra mumu incelemek için eğildiğinde ağzı kocaman bir gülümsemeye açılıyor.

Mum üç fitilli büyük bir mum ve cam kavanozun üzerindeki altın harfler *Noel Büyüsü* gibi koktuğunu ilan ediyor. Emma'yı kendine söylediği o yalanın derinliklerine itmek için özellikle seçtim.

Her gün onun haberi ya da izni olmadan evine giriyorum ve temiz ve güvenli tutmak için evdeki işleri yapıyorum. Emma, tatlı ve naif olduğu için, yaptığım her şeyin çok nazik ama utangaç bir insanın işi olduğuna inanıyor ve ona en saf güdülerle yardım etmek istiyor.

Gerçeği bilseydi, tepelere kaçardı.

Emma aptal değil. Öyle değil. Dünyadaki kötülüğü ve karanlığı görmekten o kadar aciz ki, sürüngen komşusunun her gece evine girip külotunu kokladığı ve uyurken ona iğrenç şeyler yapma fantezileri kurduğu aklının ucundan bile geçmiyor.

Sokağın karşısına taşındığımdan beri, altı aydan fazla bir süredir sevimli, bekâr komşumu izliyorum. Başlarda yeterince masumdu. Dışarı çıktığında perdelerdeki bir aralıktan bakıyor, kıvrımlı vücuduna ve güzel gülümsemesine hayran kalıyordum.

Kısa süre sonra evinin ne kadar dağınık olduğunu, her zaman hayvanlarla dolu olduğunu fark ettim. Onun kaotik doğası benim için mükemmel bir tahriş edici gibiydi. Düzeni severim ve evimi her zaman temiz tutarım, bu yüzden Emma'nın evindeki sürekli dağınıklık, eve getirdiği hayvanlarla daha da kötüleşti, beni sonsuza dek rahatsız etti.

Birkaç ay sadece izledikten sonra dayanamadım. Bahçesini ilk kez üç ay önce temizledim. Dökülen yaprakları topladım, çöp kutularını düzene soktum ve arabasını yıkadım.

Tüm dikkatini kasaba kütüphanesindeki işine, kedi barınağındaki gönüllülüğüne ve o sırada sağlığına kavuşturmaya çalıştığı iki hasta yavru köpeğe verdiğinden bunu fark etmedi. Bu beni cesaretlendirdi ve çok geçmeden arabasını alıp içini doldurdum ve içindeki tüm köpek tüylerini süpürdüm.

Arkadaşlarıyla ne hakkında sohbet ettiğini takip etmek için e-postalarına ve sosyal medyasına girdim. Onun için yaptığım şeylerden hiç bahsetmedi, bu da beni daha da cesaretlendirdi. Sepetinden dökülen çamaşırları görmekten bıktıktan sonra, ilk kez içeri girdim.

O isteyken çamaşırlarını yıkadım, bulaşık makinesini doldurdum, bitkilerini suladım, yerleri yıkadım ve buzdolabını taze yiyeceklerle doldurdum. Bu sonunda onun dikkatini çekti.

Polisi aramasını bekliyordum, bu yüzden eldiven giydiğimden ve arkamda varlığıma dair hiçbir iz bırakmadığımdan emin oldum. Ama Emma bunun geçmişte kalmasına izin verdiği evsizlerden biri olduğuna karar verdi. Minnettar ama utangaç biri, ona gösterdiği nezaketin karşılığını ödemek istiyordu.

Bir iyilik perisinin ona yardım ettiği şakasını yaptı.

Kasım Aralık'a döndüğünde, elfler hakkında şaka yapmaya başladı. Ben de buna kulak verdim ve ona küçük hediyeler bırakmaya başladım.

Mutlu bir iç çekişle mumu burnuna götürüp zevkle gözlerini kapatırken kendime kısa bir gülümseme izni veriyorum. Güzel komşum insanların ve dünyanın doğuştan iyi olduğuna inanıyor. Daha iyisini biliyorum, ama evine ve hayatına bu kadar kolay erişim sağladıkları için onun sanrılarını pekiştirmekten son derece mutluyum.

Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum. Her gece onun odasındayım ama altı aydır burada yaşamama rağmen tek kelime bile etmedik. Bu konuda özel biri değil. Kimseyle konuşmuyorum. Konuşamıyorum.

Emma mumu yakar ve dışarıda alacakaranlık çökerken ışıkları açar. Bugün Cumartesi öğleden sonra ve büyük ihtimalle evde kalacak, sahibini ararken yeni kediyle kucaklaşacak. Dürbünü kaldırıp geriniyorum, sonra yapılacaklar listeme bir kez daha bakıyorum. O dışarıdayken işlerimin çoğunu halletmişim. Önümüzdeki birkaç saat boyunca boşum, çünkü onu sadece uyuduğunda ziyaret edebileceğim.

Koşu kıyafetlerimi giyip oturma odasında ısınyorum. Pencereden Emma'nın parlak ışıklı mutfağını görebiliyorum ama şu anda orada değil.

Bu saatte kimseyle karşılaşmayacağım için kendimi güvende hissederek evden çıkıyorum ve kaldırımda son bir kaç tur atıyorum. Tıpkı Emma'nın evinin önündeki kaldırım gibi kardan tamamen temizlenmiş. Bugün şafaktan önce ikisini de hallettim.

Sekiz millik koşuma başlamak üzereyken Emma'nın ön kapısı açılıyor ve üzerinde sadece ince bir kazak ve ev terlikleriyle dışarı fırlıyor.

Titreyerek arabasına doğru koşarken ona bakıyorum. Dışarı 23 derece. Dün gece on santim kar yağmış. Kıyafeti beni kesinlikle dehşete düşürüyor, bu yüzden zamanında saklanamıyorum. Emma bana kocaman, neşeli bir el sallıyor.

Saçmalık.

"Oh, merhaba!" diye bağılıyor sanki memeleri donmamış gibi. "O kadar nadir dışarı çıkıyorsun ki, bir çeşit keşiş olduğuna yarı yarıya inanmıştım. Sonunda seninle tanışmak çok güzel! Ben Emma."

Yüzüm çıplak olduğunda ve biri benimle konuştuğunda her zaman olduğu gibi dilim ağzımın içinde donuyor. Yutkunuyorum, tek kelime edemeyeceğimi biliyorum ama yine de dudaklarımı bir yanıt oluşturmaya zorluyorum.

Onunla konuşabilseydim her şey çok kolay olurdu.

Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum! Ben Logan. Birlikte yemek yemek ister misin?

Normal bir erkek istediğı kadına böyle der. Ama ben normal değilim, bu yüzden güzel komşuma son bir kez daha bakıyorum, geniş kalçalarını, ince süveterini iten muhteşem göğüslerini ve dağınık bir topuzla başının üstüne yığılmış kalın, uzun saçlarını alıyorum.

O saçlar elime dolansa çok güzel görünürdü. Ona bunu da söylemek istiyorum ama tabii ki dilim işbirliği yapmıyor.

Aramızdaki sessizlik rahatlığı aştığında gülümsemesi küçülüyor. Kararsız görünüyor, sanki aniden ne kadar üşüdüğünü fark etmiş gibi kendine sarılıyor.

Arkamı dönüyorum ve başımı bile sallamadan caddede koşmaya başlıyorum.

CHAPTER 2

Emma

Arkasından bakakalıyorum, ağızım bir karış açık. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Münzevi komşum bana bir aşağı bir yukarı baktı ve sonra sanki orada değilmişim gibi arkasını döndü. İlk defa biri bana bu kadar tuhaf davranıyordu ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

Köşenin arkasında kayboluyor ve bu beni şoktan çıkarıyor. Soğuktan titriyorum ve parmaklarım uyuşmuş bir halde arabanın kapısını açıyorum. Daha önce unuttuğum kedi maması poşetini alıp eve koşuyorum, titremem daha da artıyor. Ayaklarım o kadar soğuk ki, ayak parmaklarımı zar zor hissediyorum.

Alışveriş yaparken arabamın altında saklanırken bulduğum kediye "Selam bebeğim," dedim. Perişan haldeydi ve üşüyordu, onu dışarı çıkardığımda acınası bir şekilde miyavlıyordu. "Hadi yemek yiyelim, tamam mı? Fotoğrafını Facebook grubuna koydum bile. Eminim sahibin yakında bana mesaj atacaktır."

Temiz bir kedi kabı çıkarıp içine mamasını koyuyorum, buğulu gözlüklerimle görmekte zorlanıyorum. O mutlu bir şekilde yemeğini yiyor, ben de çay için su kaynatmakla meşgul oluyorum. Benim gizemli

Yardımcım dün bana güzel bir kutu Noel çayı bıraktı ve ben de denemek için sabırsızlanıyorum.

Çay baharatlı, tarçın ve portakal kabuğu kokulu ama yine de tadını tam olarak çıkaramıyorum. Aklımda komşumun tuhaf davranışları var.

"En azından bir merhaba dese ölür mü?" Başımı sallayarak kediye soruyorum. "Ne düşünüyorsun, kedicik? Onun derdi ne, hm?"

O beni görmezden geliyor, yemeğini iştahla yiyor ve ben penceredeki yansımama bakıyorum. Hava zaten karanlık, ama kar sayesinde sokak lambalarının ışığı artıyor ve dünyayı sarımsı bir parıltıya büründürüyor.

"Belki de İngilizce bilmiyordur," diye düşünüyorum kupamı ellerimin arasına alarak. "Aslında şimdi düşününce biraz yabancı görünüyor. Sarı saçları İsveçli gibi görünüyor. Sence İsveçli olabilir mi? Ya da Norveçli? Sakal bıraksa Viking'e benzeyeceğine bahse girerim. Çok uzun ve geniş omuzları var. Ve o kıç..."

Benden koşarak uzaklaşırken nasıl görüldüğünü hatırlayarak devam ediyorum, şık kıyafeti o kadar dar ki hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Kedi yemeyi bırakıyor ve bana uzun, yeşil gözlü bir bakış atıyor. Omuz silkiyorum ve yumuşak bir huff ile bakışlarımı kaçırıyorum.

"Ne? Güzel bir kıçtı. Fark etmem benim suçum değil."

Buzdolabını açtığımda kobaylarım ve tavşanım için salatalık ve havuçların çoktan doğranmış olduğunu görüyorum. Kaşlarımı çatarak kutuyu çıkardım. Birinin bana yardım etmesi çok nazik bir davranış.

Hayvanlarıma benim yerime bakıyor ve işleri çok daha kolay hale getiriyor, ama ne kadar uzun sürerse o kadar merak ediyorum.

Bilmem kaçınıcı kez kim olduğunu merak ediyorum. İçeri girebilmeleri o kadar da garip değil, çünkü bir noktada içeri aldığım birkaç kişi anahtarımın kopyasını saklıyordu.

Aklıma benimle en uzun süre kalan Linda geliyor. İpotekli evini bankaya kaptırıp sokağa düştükten sonra yeniden ayağa kalkmasına yardım ettim.

Yine de o olmadığını biliyorum. Kayınbiraderim aracılığıyla iş bulmasına yardım ettiğimde Boston'a taşındı.

Kim o zaman? Akşam yemeğini yaratık orduma servis etmeden önce ısınmaları için doğranmış sebzeleri yerleştirirken iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Üst kattaki bir yatak odası kobaylarım, tavşanım ve üç sıçanım tarafından kullanılıyor. Oda mükemmel bir şekilde evcil hayvan geçirmez, böylece onları mümkün olduğunca sık kafeslerinden çıkarabiliyorum. Kedilerin ve köpeklerin girmesine izin vermiyorum.

"Burada kal hayatım," diyorum kediye, parlak siyah tüylerini nazikçe okşayarak. "Ben de bebeklerimi kontrol edeceğim."

Bir süre sonra, komşumun akşam koşusundan döndüğünü görmek için tam zamanında evcil hayvan yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum. Belki de sadece benim hayal gücüm, ama sokak lambasının altında durup ellerini kedi gibi gererek yukarı kaldırdığında vücudu sıcaktan buharlaşıyor gibi görünüyor.

Sonra yukarı baktı. Gözlerimiz buluştu. Gözleri anında açılıyor ve bakışlarını kaçırıp koşarak ön kapıya doğru ilerliyor.

O içeride kaybolduktan sonra uzun süre orada durup bakıyorum. Evinin ışıkları yanıyor ve banyosu olduğunu bildiğim st kattaki dar pencere aydınlanıyor. Dudağımlı ısıyorum, bakarken kendimi tutuyorum.

Koşudan dolayı terli olduğu için duş aldığını biliyorum. Ve ben bir sürüngen gibi bakıyorum.

Missy, en yaşıllı domuzum, ayağıma basarak mutlu bir şekilde gevezelik ediyor. Gülümsüyorum ve onu kucağıma alıyorum.

"Bay Ateşli Ermiş konusunda ne yapmalıyız?" diye sordum. Pencere kenarında durmasına izin verene kadar heyecanla hırıldıyor.

Burnunu pencere camına dayıyor ve ürkerek uzaklaşıyor, soğuğa öfkeyle cıvıldıyor. Başınlı kaşıdım ve kendimi pencereden uzağa bakmaya zorladım.

Yatmadan önce kedinin sahibinin benimle iletişime geçip geçmediğini kontrol ediyorum. Şimdilik mesaj yok ve o zamana kadar kimse ulaşmazsa Pazartesi günü onu veterinerine götürüp mikroipli olup olmadığını öğrenmeye karar veriyorum.

"İyi uykular," diyorum ona, mutfakta mama ve su kaplarının yanına temiz bir kedi yatağı sererek.

Uzun, sıcak bir duş almadan önce tüm bebeklerimi kontrol ediyorum. Yatak odamda, kalın bir perde olmadan kesinlikle rahat görünmeyen çıplak pencereye kaşlarımı atıyorum. Perdelerimi ne yaptığımı hatırlamıyorum ama burada çok az zaman geçirdiğim için zaten bir önemi yok.

Yatağımda uzanmış, sokak lambalarının sarımsı ışığı pencereden içeri süzülürken uykunun eşiğinde sürüklenirken

Pencereden bakarken komşumu düşünüyorum. İyi görünüyor ama yine de yalnız olduğu hissinden kurtulamıyorum. Diğer komşularımdan biliyorum, hiç kimseyle konuşmuyor. Evinden de neredeyse hiç çıkmıyor. Evden mi çalışıyor? Bilmiyorum, ama bütün gün ve gece içeride sıkışıp kalması, sadece yiyecek almak ve koşmak için dışarı çıkması çok üzücü görünüyor.

Belki ona yardım edebilirim diye düşünerek uykuya daldım. Belki yarın İsveççe "merhaba" nasıl denir diye bakarım.

Gecenin bir yarısı yumuşak bir ses beni uykumdan çekip çıkarıyor. Hava karanlık ve rüya mı görüyorum yoksa uyanık mıyım emin değilim. Gecenin sıcak, kadifemsi bir niteliği var ve duyduğum sesler şiddetli ya da rahatsız edici değil. Daha çok... Keyifli bir iç çekiş gibi. Bir nefes yakalama. Tenimin tenimin üzerinde kayması.

Bedenim çok ağır, yatak çok rahat ve ben çocukken kızakla kaymaya gittiğim karlı bir tepeyi hayal ediyorum. Her nasılsa, duyduğum sesler o rüya sahnesine sorunsuzca kayıyor.

Tepenin üstündeyim, aşağı inmek üzereyim ama artık çocuk değilim. Ve yalnız da değilim. Bir adam -bir yabancı- arkamda oturuyor, güçlü kalçaları kalçalarımı kavlıyor. Kulağıma iç çekiyor ve ses o kadar savunmasız, o kadar sıcak ki ürperiyorum.

Başka bir ses içeri süzülüyor. Kesik kesik bir inleme ve ardından nefes nefese bir fısıltı.

Aynalı gardırobun kapağında gördüğüm gölgenin bir insan mı yoksa Pazartesi günü takıldığım kıyafet mi olduğunu merak ederek gözlerimi kırıştırıyorum.

Gözlerimi tekrar kırıştırdığımda sabah olmuş, yatak odam bulanık kış ışığıyla dolmuştu. Gülümsüyorum ve yatağımda uzanıyorum.

garip rüyalarım. Şimdiden güzel bir gün olacağını biliyorum.

Bugün Pazar ve kabuğundan çıkarmam gereken münzevi bir komşum var.

CHAPTER 3

Logan

Pencereye yapışmış, endişe ya da korku belirtisi var mı diye Emma'yı izliyorum ama o gayet mutlu görünüyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sabahına devam ediyor. Rahatlıyorum, derin bir nefes alıyorum. O yatak odasında ilk kez mastürbasyon yapıyordum ve bir an için uyanmak üzere olduğunu düşündüm.

O yapsaydı ben devam ederdim. Duramayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Evinden ayrıldıktan sonra, tekrar ayağa kalkıp izlemeye, izlemeye, izlemeye başlamadan önce belki üç saat uyuyabildim. Bu noktada bu bir zorunluluk ve gündüz olmasından ve onunla tekrar aynı odada olabilmem için bu kadar çok saat geçecek olmasından nefret ediyorum.

Dün gece çamaşır sepetinden çaldığım külotlara uzanıyorum. Siyah ve dantelle süslenmişler ama rahat görünüyorlar. Emma seksi iç çamaşırları giymiyor ama yine de iç çamaşırları beni deli ediyor. Onun kokusu

ve yüzümü onlara gömüp derin, tatmin edici bir nefes alıyorum.

Sikeyim.

Dün gece bastıramadığım arzu geri geliyor ve bedenimi sıcaklıkla dolduruyor. Son zamanlarda daha da kötüleşti. Onu düşünmek, onu istemek... Önceleri bu dürtüleri kontrol edebiliyordum ama artık edemiyorum.

Dün geceki pervasız davranışım bunun kanıtı.

Dürbünü yüzüme tutuyorum, üzerinde sadece büyük boy bir tişört ve dar bir şort, saçları bukleler halinde mutfağında dans ederken onu izliyorum. Fırını açık ama pişirmeye başladığı anı yakalayamadım, o yüzden içinde ne olduğunu bilmiyorum. Belli ki her ne ise onu mutlu ediyor ve mutlu Emma muhteşem.

Boştaki elimle fermuarımı açıyorum ve külotunu sert şaftımın etrafına sarıyorum. Dün gece onun yatak odasında sessiz olmak zorundaydım ama şimdi beni duyamaz. Kimse duyamıyor, bu da dar boğazımı konuşmasam da ses çıkaracak kadar gevşetiyor.

Parmaklarım kumaşı sıkıca kavrar kavramaz, yarı hezeyan yarı acı dolu ilkel bir inilti çıkarıyorum.

Bu bana arzuladığım rahatlamayı getirmeyecek ama yine de yapıyorum, güzel komşumu izlerken elim kaba bir hızla hareket ediyor. Dans etmeyi bırakıyor ve eğiliyor, kıcı tam görüş alanımda ve ben inleyip elime doğru itiyorum.

Lanet olsun. O mükemmel biri. Ve onun için ne yaparsam yapayım ve kaç gecemi onu izleyerek geçirirsem geçireyim, asla istediğim kadar yakın olma ayrıcalığına sahip olamayacağım.

Sahip olduğum tek şey bu. Onu gizlice izlerken kendimi tatmin etmek, onun için hiçbir şey ifade etmeyen ama benim için dünyalara bedel olan anlamsız yakınlaşma anlarını çalmak ve o her merhaba dediğinde kaçmak.

Asla yeterli olmayacak.

Orgazmım cansız, dölümün fışkırması çaldığım külotu ıslatırken sönüyor. Orada öylece duruyorum, dürbün gözlerime öyle sert bastırılmış ki iz bırakacak. Bedenim efor ve özlemin ürpertici nefesleriyle sarsılıyor.

Tersine, beni şimdi görmesini istiyorum, vahşi ve terli, iç çamaşırı benim harcadıklarım ile yapış yapış. Bana ne yaptığını bilmesini istiyorum.

Yine de o çizgiyi asla geçmeyeceğim. Yaptıklarımı gizlediğim sürece, o da kayıtsız bir huzur içinde yaşayabilir. Kendimi ifşa ederek onun güvenini ve mutluluğunu asla bozmayacağım.

Emma'nın külotunu çamaşır makinesine koyuyorum ve ellerimi yıkıyorum, aynada yüzüme bakıyorum. Mavi gözler bana bakıyor ve gülümsemeye çalışıyorum. Orantısız ve yanlış çıkıyor ve açıkçası biraz ürkütücü. Ağzımın köşesinde dudaklarımı çeken bir yara izi var. Grotesk görünüyor ve Emma'ya gülümsemekten daha iyi bir şey istemesem de, yapmamam gerektiğini biliyorum.

Pencereme geri döndüğümde, altın rengi keklerle dolu bir fırın tepsisi çıkarıyor ve ağzım sulanıyor. Onu daha önce de görmüştüm.

Onun hoşuna gittiğini bilecek kadar zaman zaman pişiriyor ve aniden o keklerden bir tanesinden daha fazlasını istemiyorum. Onları sevgiyle yaptı, çünkü her şeyi böyle yapıyor ve ben de bu sevginin bir parçasını kendim için istiyorum.

Tepsiyi tezgâhın üzerine koyup mutfaktan çıkıyor ve ben aniden içeri girip bir tane alma dürtüsüyle boğuşuyorum. Onlarla ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Tek bildiğim, onları barınağa bırakacağı ya da bugün tanıştığı her çocuğa bir tane vereceği ve gece evine geldiğimde hiçbirinin kalmayacağı.

Ama daha önce hiç bu kadar yüz­süz olmamıştım. O evde, uyanık ve bilinci yerindeyken içeri giremem. Ayrıca, beni görmese bile, bir kek kaybolsa fark edecektir. Endişelenmesini ya da şüphelenmesini istemiyorum.

Bilgisayarımdan ping sesi geliyor ve Emma'ya mesaj geldiğini bildiğim için hemen yanına koşuyorum.

Hey! Tatil için eve döndüm. Bu gece görüşebilir miyiz?

İsmi gördüğümde midem buzla doluyor. Marc, Emma'nın bir yıl önce Florida'daki bir iş için ayrıldıktan sonra ayrıldığı eski sevgilisi. Dostça bir ayrılıktı. İkisi de uzun mesafeli bir ilişkiye hazır olmadıklarına karar vermişler.

Bunu biliyorum, çünkü sosyal medya hesaplarına girdikten sonra Emma'nın geçmişini derinlemesine araştırdım. Şimdiye kadar sahip olduğu her erkek arkadaşının ve aşkının adını biliyorum, tıpkı en sevdiği yemekleri, kitapları ve filmleri bildiğim gibi. Onu Marc'tan çok daha iyi tanıdığımı eminim ama yine de, ben çaresizce mesajına bakarken, içim nefretle dolup taşarken onunla sohbet eden o.

Onu öldürebilirim, aniden düşündüm. Onu bağlayıp göle atabilirim. O asla bilmez. Kimsenin haberi olmaz. Bahara kadar onu bulamazlar.

Ekranda cevap yazdığını gösteren üç nokta belirdiğinde, kendimi sakın bir şekilde nefes almaya zorlarken bile kör edici kıskançlık yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Gerçek şu ki, kendimi biraz korkuttum. Görevim sırasında bile insanları öldürmeyi hiç bu kadar düşünmemiştim. Elbette can almaya hazır olmalıydım ve oldum da, ama bu her zaman görev sırasında oldu.

Yine de şimdi, Marc'ı gölün dibine gömdüğümü hayal ettiğimde, bir anlık zevk ve derin bir memnuniyet hissediyorum.

Çünkü onu ortadan kaldırırsam, Emma'yı benden asla alamaz. Bu rahatsız edici ve kesinlikle dikkat edilmesi gereken bir şey. Saplantımın yeni ve şok edici bir yönü.

Bilgisayar tekrar ping atıyor ve göğsümdeki canı canavarı kontrol altına almak için yavaşça nefes alarak konuşmayı takip ediyorum.

Elbette! Saat yedide Chimney'de buluşalım mı? Herkese haber veririm!

Sadece sen ve ben oluruz sanmıştım.

Emma: Üzgünüm, Sasha ve Drew'i zaten yazmıştım!

Omuzlarım rahatlayarak çöküyor, öfkem ve kıskançlığım yatışıyor. Belli ki Emma onunla bire bir görüşmek istemiyor. Yine de kesinlikle istekli. Az önceki gerginlik

Pencereye doğru yürürken içim ürperiyor. Yatağında oturuyor, elinde telefonu var. Yüz ifadesine odaklandım. Kaşlarını çatıyor. Endişeli mi yoksa üzgün mü?

Marc'ı boğma dürtüsü geri geliyor ve elimden geldiğince bastırıyorum. Onu öldüremem ve sonuçta onu davet etmeye karar verirse, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Yine de onu kasabanın en güzel barı olan Chimney'e kadar takip edeceğimi ve iyi olduğundan emin olmak için dışarıda arabamda bekleyeceğimi biliyorum. Eve dönerken de onu takip edeceğim.

Frosty Springs küçük ve güvenli bir kasaba ama yine de Emma geç saatlere kadar her dışarı çıktığında onu izliyorum. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.

Sonraki bir saat boyunca kekler için krema yapıyor, beyaz ve kırmızı renklerle süslüyor ve üzerlerine altın rengi serpintiler serpiyor. Midem gurulduyor ama görmezden geliyorum, başka tarafa bakamıyorum. Odaklandığında çok sevimli oluyor, yüzü sert bir ifadeye bürünüyor, kaşları birbirine kenetleniyor. Keklerin nasıl çıktığını çok önemseydiğini söyleyebilirim.

Onları kim alırsa çok şanslı. Onları kıskanıyorum, tıpkı Marc'ı kıskandığım gibi, ama yine de kendimi beğenmiş hissediyorum. Çünkü onu kimsenin izlemediğini düşündüğü o özel anlarda gören tek kişi benim. Evdeyken, etrafında sadece evcil hayvanları varken, Emma insanların arasında olduğundan daha farklı. Onu maske takmadan görebiliyorum.

Kekler hazır olduğunda makyajını yapıyor ve ben midemde bir huzursuzluk hissederek onu izliyorum. Normalden çok daha fazlasını yapıyor. Her zamanki gibi maskara ve dudak parlaticısı sürüyordu ama şimdi ruj ve allık sürüyor. Bakakalıyorum, beynimde alarmlar çalıyor.

Biriyle mi görüşüyor? Marc'ı *bu* yüzden mi ekti? Ama kim? Nasıl? Tüm mesajlarını takip ediyorum ve günün her saati onu izliyorum. *Böyle* bir şey radarıma nasıl takıldı?

Ceketini giyiyor -şapka ya da atkı yok ve hava yirmi bir derece, Tanrı aşkına- ve ben de onu takip etmeye hazırlanıyorum. Bu çok vahim. Bu adamın kim olduğunu hemen öğrenmeli ve güvende olduğundan emin olmak için geçmişini araştırmalıyım.

(Ya da onu gölde boğ. Hayır. Siktir. Kötü Logan.)

Emma'nın arabasına gitmemesi dışında. Onu pencereden izliyorum, kalbim vahşi bir kıskançlıkla çarpıyor ve çok geç olana kadar neler olduğunu göremiyorum.

Caddenin karşısına geçiyor ve yukarı bakıyor. Pencerede onu izlediğimi görünce bana el sallıyor ve muhteşem, kırmızı dudaklı bir gülümseme veriyor.

Ön kapıma kadar geldi.

Kapı zili çaldı ve pencereden sendeleyerek uzaklaştım, çok geç kalmıştım. Evde olduğumu biliyor. Onu gördüğümü biliyor.

Ne yapacağım ben? Onu içeri alamam! Ama onu görmezden de gelemem. Bunun onu üzeceğini biliyorum ve ağlamasına sebep olmaktansa ölürüm daha iyi.

Panikle bir adım daha atıyorum ve bir sandalyeye çarpıp tökezliyorum. Tam zil tekrar çalarken güm diye yere düşüyorum.

Saçmalık.

CHAPTER 4

Emma

Üst kata bir şey çarpıyor. Kaşlarımı çatıyorum, bir elimdeki kek kutusunu dengelerken kapıyı çalıyorum çünkü tekrar çalmak aşırı geliyor.

"Hey, iyi misin?" Kapıyı çalmamın ardından ölüm sessizliği gelince bağıyorum. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Hiçbir şey yok. Kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum, şimdi ne yapacağımı merak ediyorum. İçeride olduğunu biliyorum, o zaman neden kapıya gelmiyor? Endişeli bir sızı göğsümü kesiyor. Düşüp kendini mi yaraladı? Gümbürtü bu yüzden miydi? Ya bilinci yerinde değilse?

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, avucumu kapı kolunun üzerine koyuyorum. Kapı muhtemelen kilitlidir ama yine de kontrol etmem gerek. Onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Tam tokmağı çevirmek üzereydim ki kapı açıldı; uzun boylu, sarışın komşum soğuk, mavi gözleriyle beni izlerken kapı aralığını dolduruyordu. Elimi geri çekiyorum, evine davetsiz girmek üzere değilmişim gibi davranıyorum.

"Uh... Selam!" Birden nefesim kesildi.

Ona hiç bu kadar yakın durmamıştım ve boyu çok etkileyici. Ben oldukça kısayım, bu yüzden insanların benden uzun olmasına alışkınım, ama o kesinlikle bir kule gibi bir adam. Ayrıca, bir kolunu kapı çerçevesine dayayarak eğilmesi? Anında bayıldım.

Tamamen siyah giyinmiş, zıtlıklar üzerine bir alışma. Mavi gözleri, açık teni ve açık renk saçlarının ardından göğsünü saran siyah balıkçı yaka ve siyah bir kemerle bağlanmış uzun, siyah bir chino pantolon. Tokası gümüş renginde, gözüm bir anlığına çok uzun süre takılıyor. Hızla başımı kaldırıyorum, yüzüm alev alev yanıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece göz kırıyor. Yüzü tamamen vurdumduymaz. Bilmiyorum ama ben bir şeyler bekliyordum. Bir gülümseme, eğer bu değilse, belki de yüz hatlarında genel bir yumuşama. Ama ifadesi tamamen boş, ağız nötr, etrafındaki çizgiler çok silik. Sanki yüzünü pek hareket ettirmiyor gibi.

Ve hala nefesimi kesiyor. Sarışın erkeklerden hiç hoşlanmamıştım, yine de çekiciliğini hemen anlıyorum. Saçları kısa ama alnının yan tarafında dalgalanacak kadar uzun. Çok yumuşak görünüyor, karıştırmak için yalvarıyor. Ama dokunmak isteseydim, muhtemelen lamba düğmesine ulaşımaya çalışan bir anaokulu ğrencisi gibi zıplamam gerekirdi.

Bu çok garip. Bir şey söylemeliyim.

"Ben Emma. Komşunuzum," diye aceleyle ağızımdan kaçırıyorum ve tabii ki bunu bildiğini fark ettiğimde yüzüm buruşuyor. "Ve düşündüm ki... Biliyorsun, birkaç gün sonra Noel. Sen de bir süredir burada yaşıyorsun ve henüz konuşmadık bile, yani... Neyse... Al. Bunları senin için yaptım."

Kekleri ona doğru itiyorum. Tekrar göz kırpmıyor, kaşları hafifçe çatılıyor ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kutuya uzanmıyor ve boğazım aniden sıkılıyor.

Tanrım. Bunun olabileceğini düşünmemiştim bile, ama... benden nefret mi ediyor? Bu yüzden mi henüz konuşmadı? Bu yüzden mi şirin, beyaz ve altın rengi muhteşem kek kutuma bomba gibi bakıyor?

Dudağım titriyor ve kutuyu indiriyorum.

Aniden yakalıyor, neredeyse elimden koparıp alıyor. Nefesim kesiliyor, bu kadar hızlı hareket etmesine şaşıyorum ve o boğazını temizliyor, sesi yırtık pırtık ve paslı, sanki ses telleri uzun süredir kullanılmamış gibi. Kutuyu göğsüne bastırıyor, boğazı çalışıyor ama konuşmuyor.

"Sen... İngilizce bilmiyor musun?" İhtiyatla sordum.

Sinirli bir şekilde başını sallıyor ve sonunda başka bir baş sallama hareketiyle ağzını işaret ediyor.

Kalbim sıkışıyor.

"Oh. Yani konuşamıyorsun... Konuşamıyorsun. Özür dilerim. Fark etmemiştim. Biraz işaret dili biliyorum ama muhtemelen tam bir cümle kuracak kadar bile değil."

Gözlerini deviriyor ve tekrar başını sallıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama yine de bu ilerleme beni heyecanlandırıyor. İletişim kuruyoruz! Nihayet!

"Yani, uh..." Ceketimin fermuarıyla oynuyorum, burnum üşümeye başlıyor. "İçeri girebileceğimi sanmıyorum? Hayır, tabii ki

Tabii ki hayır. Özür dilerim. Umarım kekleri beğenirsiniz! Belki başka zaman görüşürüz?"

Bana tekrar göz kırpmıyor, biraz şaşkın, belki de... eğleniyor? Ağzı tamamen nötr kalsa da gözlerinde kesinlikle bir şeyler parıldıyor.

Tam utanç içinde çıkmak üzereydim ki evin içine doğru uzun bir adım atıyor ve biraz alaycı görünen bir hareketle beni içeri davet ediyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve içeri giriyorum, ensem karıncalanıyor. Neden bilmiyorum ama tehlikeli görünüyor. Bir canavarın inine adım atmak gibi.

Kapı arkamdan kapanırken, sakın bir nefes alıyorum. Koridor karanlık, ama o tepedeki parlak ışıkları yakıyor. Önümde cilalı parke zeminin geniş bir alanı uzanıyor. Gözlerim hayretle açılıyor. Vay *canıma*, burası *tertemiz*.

Sadece yerdeki yansımamı neredeyse görebiliyor olmam değil. Ceketimin fermuarını açıp geniş bir oturma odası gibi görünen yere göz attığımda, etrafta hiç açık raf ya da biblo olmadığını hemen fark ediyorum. Kapının yanında boş bir portmanto ve içinde mükemmel bir şekilde katlanmış tek bir şemsiye bulunan bir şemsiye standı var. Dışarıda ayakkabı yok, ama büyük bir ayakkabı dolabı görüyorum, her bir çift ayakkabı için ayrı bölmeleri olan bilgiçlik taslayanlardan biri.

Komşum kek kutusunu dikkatlice dolabın üstüne yerleştiriyor ve ceketimi alıp asıyor. Ayakkabılarımı çıkarmak için acele ediyorum ve ayaklarım kızarmış zeminle buluşur buluşmaz mutluluk içinde iç çekiyorum. Yerden ısıtması var.

Kutuyu alıyor ve koridorda ilerlemeden önce bir süre bana bakıyor. Utancımdan yanağımın içini ısırarak onu takip ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdi davran. İkimiz için de konuşmalı mıyım? Bu bencilce olur.

İçeri girmek istediğim konusunda gevezelik etmemeliydim, ama ağzım benden kaçtı. Münzevi komşumu çok merak ediyorum. Yaşamak için ne yapıyor? Neden konuşmıyor? Neden neredeyse hiç dışarı çıkmıyor?

Beni mutfağa götürüyor ve ben de geniş gözlerle bakıyorum. Mutfak dolaplarının cilalı siyah yüzeyleri tertemiz, görünürde tek bir parmak izi bile yok. Muffin kutusunu boş mutfak adasının üzerine koyuyor ve iki tabak çıkarıyor. Ardından, bölmelere ayrılmış bir çay kutusu alıyor ve kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak bana uzatıyor.

Her biri farklı aromada tam beş poşet çay içeren on iki bölme var. En sevdiğim sütlü oolong çayını seçiyorum ve o da başını sallıyor, ağzının bir köşesi gülümsemenin gölgesiyle kalkıyor.

"Burası güzel bir yer," diyorum o çay yaptığında. "Gerçekten temiz. Düzenli."

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve tam olarak gülümsemese de bana gülüyor gibi görünüyor. Ben de ona gülümsüyorum, cesaretle.

"Çok dağınık biriyimdir," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden eviniz benim için yabancı bir gezegen olabilir. Yani, her şeyin derli toplu ve düzenli olmasını seviyorum, sadece... asla bir öncelik değil. Ama takdir ediyorum."

Bana bir kez daha yarım gülümsüyor ve bir çekmece açıyor. Su kaynarken karşıma oturuyor ve bir defteri masanın üzerine koyuyor.

Masa.

"Oh," diyorum usulca, o yazmaya başladığında. "Bu iyi bir fikir."

Bir an sonra defteri bana doğru itiyor ve çay yapmak için kalkıyor. El yazısını gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Sade, düzgün, her harfi mükemmel şekillendirilmiş. Tıpkı onun evi gibi. Tıpkı *onun* gibi.

"Düzeni orduda öğrendim. Temiz, iyi düzenlenmiş alanlar hayat kurtarır. Ve kontrolün bende olduğunu hissetmeme yardımcı oluyor. Benim adım Logan Hayes. Tanıştığımıza memnun oldum."

Zorlukla yutkunurken boğazım düğümleniyor. Bunların bana söylediği ilk sözler olduğunun farkındayım. Bir açılış için savunmasız görünüyorlar.

"Demek ordudaydın? Ne kadar zamandır?" diye sordum.

Önüme tavus kuşu mavisi bir kupa koyduktan sonra dört parmağını uzatarak elini kaldırıyor. Otomatik olarak sırtıyorum. Bu benim en sevdiğim renk.

"Dört yıl mı? Orduda ne yaptın?"

Defterini kendine doğru çekiyor ve ben de bekleyip yazmasını izliyorum. Büyük elleri var, parmakları uzun ve zarif, tırnakları mükemmel kesilmiş. Mavi kalem -tıpkı benim kupam gibi akik mavisi- onun geniş avucunda çok ince görünüyor.

"Felluce'de görevliydim. Sonra Yemen'de. Bir görev ters gidince beni eve gönderdiler. Hayatta kalan tek kişi bendim. Travma yüzünden dilsizim."

Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan parmak uçlarımla sayfayı okşuyorum. Bu da bir komşuyla tanışma sohbeti için ağır görünüyor, ama sonra, ben kimim ki yargılayayım? Belki de böyle davranıyordur. Ya da belki de yazmak konuşmaktan çok daha fazla çaba gerektirdiği için sadece önemli, anlamlı şeyleri söylemeyi öğrenmiştir.

"Çok özür dilerim," diyorum usulca, gözlerini kırpmadan beni izleyen yoğun, mavi gözlerine bakarken biraz irkiliyorum. "Korkunç olmalı. Gerçek savaşın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Konuşamamak zor mu? Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben hazırım. Gerçekten. Günün ve gecenin her saati."

Bu, ondan ilk tam gülümsemeyi koparır. Sessizce gülüyor, omuzları titriyor ve gözleri parlıyor. Kalbim tekliyor ve bir an için nutkum tutuluyor. Tanrım, o sadece yakışıklı değil. *Çok güzel.*

Bu muhteşem adam bütün gün evinde saklanarak ne yapıyor? Dışarıda olmalı, kalpleri eritmeli.

"Espriyi anlamıyorum," diyorum gülümseyerek, çünkü söylediğim hiçbir şey böyle bir kahkahayı hak etmiyor.

Defteri bana geri verdiğinde, cevap olarak sadece tek bir kelime var.

"Güzel."

CHAPTER 5

Logan

Günün ve gecenin her saati. O da böyle demişti. Kendimi kontrol etmeye çalışarak gözümün kenarındaki bir damla yaşı siliyorum. Tanrım, en son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. Her fırsatta evine girdiğim bu kızın bana bunu teklif etmesi çok *komik*. Keşke bilseydi.

Ama o istemiyor ve bu şekilde kalmalı. Ayılıyorum, ona son bir kez sırtıyorum. Gözleri biraz cam gibi oluyor, dudakları aralanıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Ona ruhumu açmaya ve takip alışkanlıklarım dışında bilmek istediği her şeyi anlatmaya hazırım.

Peki ya o? Bana gerçeği söyleyecek mi? Hiç şüphesiz bunu bilecek durumdayım, çünkü onun hakkında her şeyi biliyorum.

Defteri yaklaşıtıyorum ve "*Erkek arkadaşın var mı?*" diye yazıyorum.

Sorumu okuduğunda gözleri açılıyor. "Konuyu değiştirmenin bir yolu da bu," diyor kıkırdayarak.

Bir kaşımı kaldırıyorum. *Ne olmuş yani?*

"Bilmiyorum." Başka tarafa bakıyor. "Hiç yürümüyor, biliyor musun? Ya teklif edebileceğimden daha büyükler ya da yaralı bir kedi için telefon ettiğimde randevuyu kısa kestiğimde alınıyorlar. Ya da çok uzağa taşınıyorlar. Flört hayatım bir hatalar trajedisi oldu."

Bana buruk bir gülümseme veriyor ve ben de kalkıp iki şarap kadehi ve bir şişe Moscato alıyorum. Bu onun en sevdiği.

Bunu görünce gülüyor. "Bu sana her şeyi anlatmamı istediğini söyleme şeklin mi? Güzel, ama seni sıktığımda beni durdurmaktan çekinme. Bu arada, bu şaraba bayılıyorum. Ne tesadüf!"

Gülümsememi saklamak için arkamı dönüyorum. Hiçbir şey tesadüf değildir. Ve bir gün evime gelebileceğini hiç hayal etmemiş olsam da, yine de satın alma alışkanlıklarımı etkileyecek kadar hayal ettim.

En sevdiği renkler, en sevdiği şarap, en sevdiği müzik... Kendimi ona daha yakın hissetmek için umutsuz bir girişimde bulunarak kendimi onun sevdiği şeylerle çevreledim. Şimdi bunun pek akıllıca olmadığını düşünüyorum. Ya bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederse? Ya yapılacaklar listemi ya da dürbünümü bulursa? Üç tane var, her biri onun evine bakan bir pencere kenarına tünemiş durumda.

Elim titriyor ve şarap bardağını büyük bir gürültüyle deviriyorum. Emma sarsıldı. O zaman görüldüğü kadar rahat değil. Uzun bir nefes alıyorum ve ona özür dileyen bir bakış atıyorum.

"Benim de başıma çok geldi" diyor omuz silkerek ve sıcak bir gülümsemeyle.

Ve ben bunu bilmiyor muyum? Sık sık bir şeyleri deviriyor, çay ya da kahve döküyor ve ben de onun pisliğini temizleyecek kadar ayrıcalıklı biri olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bu asla olmayacak. Burada olabilir, o mükemmel dudaklarıyla bana gülümseyebilir, ama bu daha fazlasına yol açmayacak.

O benim için fazla iyi. Onun gibi bir kız, gece gündüz onu izlemekten başka bir şey yapmayan dilsiz bir sürüngen olan benim gibi biriyle birlikte olmaya tenezzül etmez.

Yine de... Belki konuşabilseydim...

Gözlerim acil durumlar için maskeyi sakladığım koridora kayıyor. Yüzümün sadece alt yarısını kaplayan basit siyah bir maske ve birkaç kez taktım. Maskeyi takmak konuşmamı sağlıyor ama bunun bir bedeli var.

Hayır, Emma'nın yanında takma riskini alamam. Onunla bu kadar kontrolden çıkmışken olmaz.

Ona şarabı uzatıp başımı sallıyorum. *Konuş benimle.*

Ve öyle de yapıyor. Hiçbir şeyden çekinmiyor, hikayesini mizah ve neşeyle anlatıyor, ta ki ben tamamen büyülenene kadar. Çenemi yumruğuma dayayarak dinliyorum ve onu içime çekiyorum. Sonunda taşlar yerine oturuyor.

Benim evimde. İsteddiği için burada.

Ve tamamen dürüst, siber dedektifliğimin keşfedemediği detayları dolduruyor. Marc'ın taşınacağı haberini verdiğinde evlenme teklif etmesini beklemesi ve bunun onu nasıl hissettirdiği gibi.

"Yüzüğü çıkaracak diye çok korktuğumu fark ettim. Ülkenin diğer ucuna taşınacağını söylediğinde çok rahatladım," diyor gülerek.

Ne zaman şüpheli olmadan bilgi toplamak için bir fırsat yakalasam, ona sorular soruyorum ve o da memnuniyetle cevap veriyor. Kütüphanedeki işini seviyor mu? Ailesi birkaç yıl önce ablasının üç çocuğuna yardım etmek için taşındığı için kendisi de kasabadan taşınmayı düşünmedi mi? Bu Noel'de onları ziyaret edecek mi?

"Bunu düşündüm," diyor şarabını yudumlarken. "Geçen yıl bir evcil hayvan bakıcısı tuttum ve onları görmek için Boston'a uçtum. Bu yıl ise sürekli erteledim. Annem birkaç gün önce ne zaman geleceğimi sordu, ben de henüz bilet almadığımı söyleyince tamam dedi. Sakin bir Noel geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Peki ya sen?"

Omuz silkiyorum. *"İki erkek ve bir kız kardeşim var ve hepsi Noel'i annemle geçirecek. Tüm çocuklar etrafta koşuştururken ev çılgın ve kontrolden çıkmış olacak. Ben de sessiz bir Noel fikrini seviyorum."*

Ayrıca, takıntım bir günlüğüne bile ayrılmama izin vermiyor. Emma nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Bu yıl evde kalmaya karar vermesi gerçekten büyük şans. Boston'un kenar mahallelerinde ailesinin evini iyi gören kiralık bir yer bulmak çok zor olacaktı. Biliyorum, çünkü çoktan baktım.

Keklerini yiyoruz ve ona onları ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum.

"Bunlar çok güzel. Teşekkür ederim, komşu. Ne kadar minnettar olduğumu ~~bilmez~~sin."

Zevkle gülümsüyor ve bana uzun, kapüşonlu bir bakış atıyor. Ağzı yumuşak, dolgun alt dudağı biraz ıslak. Zorlukla yutkunuyorum.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Önemsiz bir şey. Mesela, ne iş yapıyorsun? Evden mi çalışıyorsun?"

Sessiz kahkahalarla sarsılıyorum ve o da alaycı bir öfke sesi çıkarıyor. "Hadi ama, bana gülmeyi kes! Bu normal bir soru."

Defteri aldım ve açıkladım. "Gülüyorum çünkü hem ne iş yaptığımı bilmek istiyorsun hem de cevabın önemsiz olmasını istiyorsun. İkisi birbirini dışlıyor. Sana söyleyebilirim ama sır olarak saklayacağına yemin etmelisin."

Cevabımı okuduktan sonra gözleri büyüdü. "Ne, casus musun? Gizli ajan mı? Centilmen bir hırsız mı? Söyle bana! Dudaklarım mühürlü, yemin ederim."

Uzun bir nefes alıyorum ve yazmaya başlıyorum. Gerçeği öğrenir öğrenmez gideceğinden şüpheleniyorum. Yine de sorun değil. Keklerini yedim ve bu gece onu tekrar ziyaret edeceğim. Bu gün şimdiden diğerlerinden yüz kat daha iyi.

"Kripto para çalışıyorum. İnsanların düşündüğü kadar güvenli değiller ve nasıl yapılacağını bilerseniz, yakalanmadan en tepeden kaymağını alabilirsiniz. Yemen'den eve döndükten sonra çok fazla boş zamanım vardı ve yapacak hiçbir şeyim yoktu. Kendime kripto hesaplarına nasıl girileceğini öğrettim. Yani bir centilmen değilim ama evet, bir hırsızım."

Sözlerimi okurken kaşları çatılıyor. Şarap kadehimi boşaltıyorum ve artık arkadaşım olmayacağı için üzülerək iç çekiyorum. Ama zaten hiçbir zaman arkadaş olmamız gerekmiyordu.

Benim işim onu korumak ve bu onu benden korumayı da içeriyor.

Aramızdaki sessizlik giderek ağırlaşıyor. Emma'nın dürüst cevabımı en az üç kez okuduğunu biliyorum ama yine de başını kaldırıp bakmıyor. Kalbim acıyla sıkışıyor. Kendime istediğim kadar yalan söyleyebilirim, olması gereken buymuş gibi davranabilirim ama onu kaybetmenin canımı yakacağını şimdiden biliyorum.

"Tamamen geri döndürülemez bir şey yaptığının farkında mısın?" diye soruyor başını kaldırarak.

İrkildim. Ağzının kenarlarında yumuşak bir gülümseme var ve uğursuz sözlerine rağmen korkmuş ya da yargılayıcı görünmüyor. Başımı yana eğiyorum. *Ne oldu?*

"Buraya geldiğimde sadece komşuyduk. Sonra konuşmaya başladık ve sen benim en utanç verici hikayelerimi öğrendin. Bu bizi iyi birer tanıdık yaptı. Ama şimdi, seni gerçekten hapse attırabilecek bir sır için bana güvendin. Bu bizi ne yapar biliyor musun?"

Sırıttıyor ve başım dönmeye başlıyor. Her şey yanlış ve ne olduğunu bilmiyorum. Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"En iyi arkadaşlar!" Emma gülerek haykırıyor. "Hadi, en iyi arkadaş selfiesi çekelim!"

Birden yanıma geliyor, kolu sırtıma dolanıyor, saçları yanağımı gıdıklıyor. Çok kısa boylu olduğu ve oturduğum tabure yüksek olduğu için daha yakın olmak için kambur duruyorum. Kokusunu içime çekerken ve küçük avucunun ağırlığını kürek kemiğimde hissederken başım daha da hızlı dönmeye devam ediyor.

"Sır de!" diye emrediyor gülerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yüzlerimiz birbirine çok yakın, benimkiler şaşkın, onunkiler memnun bir şekilde peş peşe fotoğraflarımızı çekerken kolumu geçici olarak ona doluyorum. Onun teni benimkinden biraz daha koyu, benimkiler maviyken onun gözleri kahverengi ve birbirimize zıt olsak da birlikte çok mükemmel görünüyoruz.

Çok geçmeden elini çekti ve ben de elimi yumruk yaparak kazağının altından hissettiğim yumuşak, sıcak bedeninin dokunuşunu hatırlamak için elimi sıktım.

"Numaranız nedir? Onları sana göndereceğim."

Onun için yazıyorum ve numaralarımızı bu şekilde değiş tokuş ediyoruz. Başımı döndürüyor. Daha önce de telefon numarası bende vardı elbette ama şimdi onun bilgisi ve izniyle bende. Böylesi çok daha iyi hissettiriyor.

"Peki, bu gece ne yapıyorsun?" Emma gözleri sevinçle parlayarak soruyor.

CHAPTER 6

Emma

Logan'ı bu gece benimle Chimney'e gelmeye davet ediyorum. Konuşamadığı için garip ya da rahatsız edici olabileceğini biliyorum ama bunu halledebileceğimizden de eminim. Hiçbir şey imkânsız değildir ve bu akşamı onunla birlikte geçirme fikri içimi ısıtıyor.

Ama Logan başını sallar. *"Ben barlara gitmem. Çok kaotik."*

Sorunlarının mutizminden çok daha derin olduğunu fark ettim bile. Noel'de annesinin evinin çok vahşi ve kontrolden çıkmış olacağını söylediği anda kalbim acıyla sıkıştı. Kendini güvende hissetmek için çevresini kontrol etmesi gerekiyor ve bu ihtiyaç o kadar güçlü ki Noel'i ailesiyle geçirmemesine neden olacak.

Bu yüzden çok yalnız ve sürekli evde kalıyor.

"Peki, yarın gelmeye ne dersin?" Çabucak dönerek soruyorum. "Zencefilli kurabiye pişirebilirim! Ve sıcak şarap içeriz."

Bana uzun, delici bir bakış atıyor. Biraz inanmıyor, biraz eğleniyor gibi görünüyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan iniyor.

Bu adamda *ne var* bilmiyorum ama kesinlikle manyetik. Bu sadece yakışıklılığıyla ilgili değil. Sıradan dürüstlüğü, kolay kırılğanlığını, bana attığı alaycı bakışları seviyorum. Garip görünüyor ama yeni birini tanımaya eşlik eden mesafenin hiçbiri yok.

Sanki beni tanıyor. Sanki aylardır arkadaşmışız gibi.

Uzun uzun başını sallıyor ve yarın beni ziyaret etmeyi kabul ediyor. Bir sevinç çılgınlığını bastırıyorum, sonra saate bakma hatasını yapıyorum. Öğleden sonra olmuş. Logan'ın evinde saatler geçirmişim ve fark etmemiştim bile.

"Gitmek zorundayım," diyorum üzüntüyle. "Ama yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Bu gece iyi eğlenceler."

Bar toplantısı yeterince iyi başlıyor. Marc'la tanışacağım için biraz gerginim, bu yüzden Drew ve Sasha'ya tampon olarak ihtiyacım var. Bir yıl önce ayrıldık ve o zamandan beri onu görmedim, ama sonunda karşılaştığımızda hiç de garip değil. Herhangi bir çekim ya da gerginlik hissetmiyorum. Marc'la her şey gerçekten bitti ve arkadaş olarak takılabiliriz.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

O gece ilk kez yalnız kaldığımızda Marc daha yakına oturuyor ve elini masanın altından bacağıma koyuyor. Onu nazikçe itiyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, biraz kırıgın, biraz meraklı. "Yeni biriyle görüşmüyorsun, değil mi?"

Zihnimin gözünde bir çift delici mavi göz parlıyor. Başımı sallıyorum.

"Bekârım ama bu seninle yatmak istediğim anlamına gelmiyor," diyorum omuz silkerek.

"Hadi ama, birlikte iyiydik." Dudakları büyüleyici bir sırtışla genişliyor.

Bana rahatsızlıktan başka bir şey hissettirmiyor. Eskiden o gülümseme dünyamı sarsardı, ama şimdi Marc'a baktığımda hissettiğim tek şey artık birlikte olmadığımız için rahatlamak. O kötü bir adam değil, bu ona haksızlık olur. O iyi, güvenilir ve...

Ve sıkıcı. İşte, söyledim. Seksimiz de o kadar harika değildi.

"Ben hayatıma devam ettim," diyorum sıkıca gülümseyerek.

Sasha banyodan döndüğünde ve Drew masamıza bir tur daha içki getirdiğinde, Marc uzaklaşıyor ama işinin bitmediğini anlayabiliyorum. Sanki bir soruna çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi beni incelemesi tüylerimi diken diken ediyor. Rahatsızlığıma rağmen gülümsüyorum, ama omuzlarım gergin ve kendimi affettirip affettiremeyeceğimi merak etmeye başlıyorum. Kibarlık olsun diye muhtemelen yarım saat daha kalmam gerekecek.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?

Rahatlayarak iç çektim, birden kendimi daha iyi hissettim. Bir şekilde, bir tür altıncı his kullanarak, Logan bana tam olarak ne zaman mesaj atacağını biliyordu.

Bugün sırrı konusunda bana güvendi, ben de dürüst olmaya karar verdim.

Erken ayrılmak için bir bahane bulmaya çalışıyorum.

Yakınlardayım. Seni eve bırakırım.

Bir an sonra barın kapısı açılıyor, soğuk hava içeri doluyor. Başımı kaldırıp o berrak mavi gözlere bakıyorum. Etrafına bakmasına bile gerek yok, beni hemen bulup yanıma geliyor. Sade siyah beresi karla tozlanmış.

"Lanet olsun. Bu kim?" Sasha şaşkın bir fısıltıyla sorar.

Beceriksizce ayağa kalkıyorum, masadan uzaklaşırken biraz sallanıyorum.

"Çocuklar, Logan'la tanışın. O benim komşum ve yeni en iyi arkadaşım," diyorum gülerek ve onun yanında duruyorum.

"Söyleyeceğim," diye takılıyor Sasha. "Biliyorsun, arkadaş listesindeki en üst sırayı kaybetmek beni çok üzerdi ama bu yükseltme için kızgın değilim."

Işıl ışıl, Logan'a bakıyorum. Boynumu biraz eğmem gerekiyor ve bu hareket beni ona doğru sallıyor. Kolum kömür rengi paltosunun soğuk yününe değiyor.

"Hoppala. Özür dilerim," diyorum kendimi toparlamaya çalışarak. "Sanırım çok fazla içtim."

Yavaşça bir kolunu bana doluyor ve dünya sallanmayı bırakıyor. Sasha bana bilmiş bir sırtış atıyor ve Marc kaşlarını çatıyor.

"Demek Emma'nın komşusu sensin?" diye soruyor Logan ve sesinde kavgacı bir şeyler var.

"Oh, Logan konuşamıyor," diye geveledim. "Ve gitmeliyiz, değil mi? Seni tutmak istemiyorum."

Onaylamak için başımı kaldırdığımda bana bakmıyor. Gözleri Marc'ın üzerinde ve o kadar soğuk ve düşmanca ki irkiliyorum. Konuşmasına bile gerek yok. Yüzünü gören herkes eski sevgilim hakkında ne hissettiğini anlayabilir. Ama neden?

"Logan?" Ben soruyorum.

Başını sallayarak bana bakıyor, yüz hatları düzeliyor. Ben vedalaşıyorum, Logan arkadaşlarıma başıyla selam veriyor ve yola çıkıyoruz. Buraya yürüyerek geldim, araba kullanamayacak kadar çakırkeyif olduğumu biliyordum. Bar evimden yirmi dakika uzaklıkta, normalde sorunsuzca yürüdüğüm bir mesafe, ama geldiğim için gerçekten minnettarım. Hava o kadar soğuk ki ciğerlerim donuyor gibi hissediyorum.

Dünya dönmeye devam ediyor ve kolu hâlâ omuzlarımda olan Logan dengemi korumama yardım ediyor.

"Sihir gibi," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak. "Beni tam olarak ne zaman kurtaracağını biliyordun."

Parmakları koluma dolanıyor ve bırakıp şık, siyah bir arabanın yolcu kapısını açıyor. Sade görünüyor ama süper rahat deri koltuğa yerleşir yerleşmez bu arabanın pahalı olduğunu anlıyorum. Motor mırıldanıyor ve koltuğum ısınıyor.

"Demek en tepeden kaymağın sana kazandıracağı şey bu, ha?" Komplocu bir fısıltıyla söylüyorum.

Bana eğlenen bir bakış atıp başını sallıyor ve akşam trafiğine giriyor. Müzik açmıyor ve sessizlik içinde sürüyoruz, ama bu beni rahatsız etmiyor. Profiline bakmaya devam ediyorum, burnunun ve ağzının mükemmel hatlarına hayret ediyorum. Yüzü rahat, neredeyse dingin. Direksiyonu tutan ellerine odaklanıyorum. Parmakları çok uzun ve zarif, avuç içleri geniş. Bu güzel erkeksi eller okşamak, sıkmak, okşamak, tutmak için mükemmel görünüyor...

Yanağımın içini ısırarak başka tarafa bakıyorum. Daha bugün tanıştığım bir adama sapıklık yapmak ürkütücü geliyor. Yine de elimde değil. Beni içine çeken bir mıknatıs gibi.

Arabayı evimin önünde durdurdu ve telefonunu aldı. Bir dakika sonra, bir mesaj aldım.

İyi geceler, Emma. İyi uykular.

Kalbim tekliyor, ağzım kurumaya başlıyor. Başımı kaldırdığımda bakışlarının yüzüme sabitlendiğini görüyorum, ifadesi ciddi. Araba aniden havasız kalıyor, sanki nefes almam için çok az hava varmış gibi.

Bana iyi geceler öpücüğü vermesini istiyorum. Gümüş bir yara izinin çerçevelediği o yumuşak, mükemmel ağzın tadına bakmak istiyorum. Söyleyemediği tüm kelimeleri öpüp atmak ve savaşın acımasızlığıyla yaralanmış dilini okşamak istiyorum.

Göz kırpıyor. Kendimi hatırlıyorum, titrek bir nefes bırakıyorum. Bu gece çok içtim ve çekingenliğim çok azaldı. Ben değilim

Doğru düşünmek.

"İyi geceler," diyorum usulca, tökezleyerek arabasından çıkarken.

O gece rüyalarım dağınık ve şehvetliydi. Çarşaflara dolanıyorum, uzun, zarif parmaklar bileklerimi tutuyor ve sadece bir dokunuşla çok sıkı sıkıyor, bana kelimeler olmadan emrediyor. Kalmamı. Teslim olmamı.

Sıcak, titrek bir nefes rüyalarımın içine giriyor ve ürperip iç çekiyorum, ağzını ve hiçbir şeyi kaçırmayan ve kalbimi tekleten o yoğun gözlerini hayal ediyorum. Dudaklarını ve dilini hayal ediyorum ve sonra kelimeleri hayal ediyorum, sessiz fısıltılar, saf anlam ama ses yok, çünkü onun sesini hiç duymadım.

Duymak istiyorum, hem de çok. Sesinin neye benzediğini

bilmek istiyorum. "Logan," diye fısıldıyorum, sıcak yatakta

sırtımı kamburlaştırarak.

Bir şey çarpıyor ve yatak odamın kapısı çarparak kapanıyor. Bir çığlıkla doğruldum, kalbim küt küt atıyordu. Karanlık ama dışarıdan gelen sarımsı parıltı yeterince iyi görmemi sağlıyor. Kapıdaki kancada asılı bornozum çılgınca sallanıyor. Burada biri vardı.

Ön kapım çarparak kapandığında yataktan zar zor kalktım. Kalbim boğazımda, aşağıya koşup zorla girildiğine dair bir işaret aradım. Kimdi o? Hırsızlar mı? Aptal şakacılar mı? Bir şey aldılar mı?

Tüm ışıkları açıyorum ve ön kapıyı kilitliyorum, genelde takmadığım zinciri takıyorum. Tüm odaları kontrol ediyorum,

ama hiçbir şey gitmemiş. Yatak odama geri döndüğümde aynalı gardırop kapağındaki çatlakları fark ediyorum.

Kaçmadan önce duyduğum kazadan.

Sarsılmış bir halde yatağıma oturdum ve ne yapacağımı düşündüm. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum ama kimi arayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarımın hiçbiri çok yakın oturmuyor ve ayrıca onları gecenin bir yarısı yataklarından kaldırmak istemiyorum. Polisi aramayı düşünüyorum ama ne için? Hiçbir şey çalınmamış ve burada olan her kimse çoktan gitmiş.

Kollarımı kendime doluyorum, uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum. Tam o sırada yatağımın başucundaki telefonumun ekranının aydınlandığını fark ediyorum.

Saat sabahın 3'ü. Işıklar neden açık?

Titrek bir rahatlama nefesi bırakıyorum. Parmaklarım yazamayacak kadar titriyor, ben de onu arıyorum.

Telefon bağlandığında "Burada biri vardı," diyorum. "Yatak odamdaydılar. Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Sesim kulaklarıma titrek geliyor, çok zayıf ve kırılgan. Titrek bir şekilde gülüyorum, gelmeyecek bir cevap beklediğimi fark ediyorum.

"Ben iyiyim," diye ekliyorum bir süre sonra, hem onu hem de kendimi rahatlatmak için. "Muhtemelen bu gece uyuyamayacağım ama her kimse geri geleceğini sanmıyorum. Ben uyandığımda kaçtılar. Bana zarar vermek istediklerini sanmıyorum. Bilmiyorum. Garip bir durum. Her neyse, beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Lütfen, bu yüzden uykunu kaybetme."

Arama kesildi. Bir dakika sonra, kapı zilim çaldı. Geldi.

CHAPTER 7

Logan

Suçluluk duygusu beni i ten içe kemiriyor. Onu korkuttum ve bana gösterdiği tüm nezaket yüzünden daha da kötü oldu. Ama  ehvetli bir rüyanın pençesinde yatağında kıvranırken adımı söylemesi... Kendimi tepki vermekten alıkoyamadım. Bu başıma gelen en iyi ve en korkunç şeydi.

En iyisi, çünkü artık onun da beni istediğini biliyorum. Ve en kötüsü, çünkü artık kendimi kontrol edemeyeceğim. Onun iyiliği için çekip gidebileceğimi d   nm  t m ama bu yanılısama artık yok.

Ben kırık dökük bir adamım ve bin kat daha iyisini hak etmesine rağmen ona sahip olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Zincir kapıya s rt n yor ve kilit kış gecesinin donmuş sessizliğinde tıkırdıyor. Anahtarının bir kopyası hâlâ pantolonumun arka cebinde duruyor ve bunun utanç verici farkındalığıyla tenim yanıyor.

Emma soğuktan titreyerek kapıyı açarken, "Gelmek zorunda değildin," diyor. "Ama teşekkür ederim."

Kenara çekildi ve ben de içeri girip ona yukarıdan aşağıya baktım. Solgun, parmakları pijamasının kolunu tuttuğu yerde titriyor. Uzun pantolonlu, sıcak tutan yeşil bir takım giyiyor, üst kısmı boynuna kadar düğmeli.

Acı ya da korku belirtisi var mı diye onu incelemeye devam ettiğimde zayıf bir gülümsemeyle "İyiyim," diyor. "Gerçekten hiçbir şey olmadı. Ben... Ben bir şey görmedim bile, sadece kapıların kapandığını duydum. Aynamı da kırmışlar ama kayıp bir şey yok. Eğer bu bir hırsızsa, berbat bir hırsızmış."

Başımı sallıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Emma dudağını ısıyor ve beni oturma odasına davet ediyor. Sehpasının üzerinde biraz dağınıklık var; bir çay bardağı, kirli bir tabak ve bir şeker ambalajı
-Ve hepsini otomatik olarak topluyorum. Buraya her geldiğimde onun evini temizlemeye alışkınım.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor hemen, tabakları benden alarak. "Çay yapabilirim. Ya da daha sert bir şey? Dur sana elimdekileri göstereyim."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, orada bir şişe şarap ve bir şişe rom çıkarıyor. Alay ediyorum ve onu nazikçe bir sandalyeye götürüyorum, oturana kadar omuzlarını aşağı doğru itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar. "Hadi ama, sen benim misafirimsin. En azından çay yapmama izin ver."

Kaşlarımı kaldırarak onu işaret ediyorum. *Kal.*

Titreyerek nefes veriyor ama kabul ediyor. "Peki. Sanırım biraz şımartılmayı hak ediyorum."

Ona onaylayan bir gülümseme veriyorum. *Aferin kızma.*

Kurtardığı kedi kabarık kedi yatağından kalkıyor ve mırılayarak Emma'nın bacaklarına dolanıyor. Emma biraz rahatlıyor ve eğilip onu okşuyor.

"Uyandırdığım için özür dilerim, bebeğim."

Aldattığım için kendimi suçlu hissederek, mutfak düzenini ezbere bilmeme rağmen kupa ve çay ararken yanlış dolapları açtığımı gösteriyorum. Ona aldığım Noel çayından ikimize de birer büyük fincan yapıyorum, balla tatlandırıyorum ve her iki fincana da bolca rom ekliyorum. Emma çok sevindi.

"İkisi bir arada. Harika bir fikir!"

Çayı oturma odasına götürüyorum ve o da beni takip ederek kanepeye bağdaş kurup oturuyor. Kanepenin arkasından tavus kuşu mavisi bir battaniye alıp karnının ve kucağının üzerine seriyorum ve ellerini serbest bırakıyorum. Bu battaniyeyi ona birkaç gün önce almıştım. Çok sevmiştii.

Emma güler, titremesinin son izleri de kaybolmuştur. "Oh, hadi ama! Ben bebek değilim."

Omuz silkiyorum ve çayına kolayca ulaşamayacağını fark ettiğimde sehpayı daha yakına çekiyorum. Ağlamak isterse diye mendil kutusunu da kolayca ulaşabileceği bir yere koyuyorum. İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olunca ben de oturuyorum. Çok yakın değil. Ona alan bırakıyorum.

Yüzünü bana döndüğünde gözleri karanlık ve ciddi.

"Teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldun," diyor sessizce, sesi titreyerek. "Birinden beklediğimden çok daha fazlasını yaptın. Ve dürüst olmak zorundayım. Çünkü ben... Olaydan hemen önce yaramaz bir rüya görmüş olabilirim. Senin hakkında."

O kadarını tahmin etmiştim ama onun bunu söylediğini duymak, adımı inletmesinden bile daha iyi. Yutkunuyorum ve başımı yana eğerek biraz daha yaklaşıyorum. *Biraz daha anlat.*

Utanç dolu bir kıkırdamayla kucağına bakıyor. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum. Ama ben... ben senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Bir elektrik şoku bedenimi sarsıyor, kalbimi yerinden fırlatıyor. Başını kaldırıp bakıyor, biraz utangaç, biraz cesur ve ben daha da yaklaşıyorum, onu öpme ihtiyacı diğer her şeyi bir kenara itiyor. Dudaklarına bakıyorum ve o da endişeyle dudaklarını yalıyor, nefes alış veriş gittikçe hızlanıyor.

Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum. Ne kadar mükemmel olduğunu. Onu her zaman koruyacağımı ve bana ihtiyacı olan her şey olacağımı.

Ama konuşamıyorum, bu yüzden eğilip başının arkasını titreyen ellerimle kavıyorum ve bu kelimeleri onun ağzına öpüyorum.

Nefesi kesiliyor ve güzel, dehşet verici bir an için beni geri öpmüyor. Neredeyse geri çekileceğim ama kolumu tutuyor, dudakları tatlı bir hevesle benimkine bastırıyor.

Ve bunun hastalıklı olduğunu biliyorum. Bu gece onu korkutan, evine girip beni rüyasında görmesini izleyen bendim. Onu rahatlatmak için buraya koşan da bendim.

gerçeği bilseydi, ondan faydalanmak için durumu manipüle ettiğimi düşünürdü.

Yaptığımı sanmıyorum, en azından bilinçli olarak. Fark edilmemek için kaçtıktan sonra, ne yapacağını görmek için evimin karanlık penceresinden onu izledim. İhlal edilmiş yatak odasında titreyen, gözleri dehşetten kocaman olmuş, çok çaresiz ve kırılmış görünüyordu.

Ve hepsi benim hatamdı. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım.

Ama öpücük dağınıklığıı düzeltiyor mu yoksa işleri daha da mı kötüleştiriyor? Belki de geri çekilip onu rahat bırakmalıyım ama yapamıyorum. Bu durmak için çok iyi ve Emma dikkatinin dağılmasını seviyor gibi görünüyor. Ne yaptığımı asla öğrenmezse, asla incinmeyecek. Bu da her şeyi yoluna koyar.

Emma beni de yanına alarak uzanıyor. Battaniye yere düşüyor, bu yeni, heyecan verici yakınlığın önünde hiçbir engel istemeyen sabırsız ellerimiz tarafından itiliyor.

Ben onun üstündeyim, itirafları yumuşak ağzına doğru öpüyorum ve onun elleri sahiplenme ihtiyacıyla sırtımı kavırıyor. Dillerimiz mükemmel bir ritimle kayıyor ve ben bir zevk iniltisini yutarak iç çekiyorum. Ses çıkarmak konuşmak kadar imkânsız değil ama yalnızken ya da o uyurken daha kolay oluyor.

Onun böyle bir kısıtlaması yok. İnemeleri daha da yükseliyor, zevk iç çekişleriyle karışıyor ve bir bacağını sırtıma atarak beni kendine çekiyor. Sadece onu öptüğüm için acı verici bir şekilde sertleşiyorum ve adımı dudaklarıma fısıldadığında, kalçalarımın bükülmesini engelleyemiyorum.

Sert bedenim yumuşak kalçasına baskı yapıyor ve o da cesaretle inliyor. İçine girerken öpücüklerim çılgınca ve dağınık bir hal alıyor, önümdeki kıyafetlere aldırmiyorum bile. Bu saf mutluluk. Kolları bana sarılmış, göbeği yanıma bastırılmış ve çıkardığı sesler daha vahşi, tonu daha yüksek.

Artık nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Dilim ağzının derinliklerine bastırırken, kalçalarım artan zevkle esniyor. Ne olacağını biliyorum ve durmuyorum. Bana verdiği her şeyi alacağım.

"Oh, lütfen," diye nefes alıyor. "Lütfen, evet, aman Tanrım..."

Yalvarıyor ve ben onu reddedemiyorum. Hevesli elim vücudunda geziniyor ve aramıza dalıyor, onu o kadar ıslak buluyor ki kıyafetlerini ıslatıyor. Bunu uzun zamandır yapmamıştım ama fısıltıları ve inlemeleri ona dokunmanın doğru yolunu keşfedene kadar bana rehberlik ediyor. Elimin üzerinde sallanırken, ne kadar iyi olduğunu sayıklayarak kalçasına vuruyorum.

Tüm fantezilerimden çok daha iyi. Sıcak ve misafirperver, *beni* istiyor ve bunun bu kadar nefes kesici bir şekilde mest edici olacağını hiç hayal etmemiştim.

Titremeye başladığında boynundan aşağıya doğru öpüyorum ve tam paramparça olurken nabız noktasını buluyorum. Orgazmıyla birlikte kalbi o kadar hızlı atıyor ki, vücudu uzun bir zevk soluğuyla içime doğru yaylanıyor.

Bu beni uçurumun kenarına gönderdi. Tam bir sessizlik içinde geliyorum, nefes bile almıyorum, mutluluk dalgaları omurgama çarparken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ne kadar dağınık olduğu ya da ikimizin de tamamen giyinik olması umurumda bile değil. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seks.

"Vay canına," diye fısıldıyor Emma bir an sonra, ben düzensiz bir nefes aldığım da. Sanki uzun zamandır nefes almamışım gibi hissediyorum ve oksijen bana heyecan veriyor. "Bu... Vay canına."

Sessizce gülüyorum, yüzümü görebilmesi ve neden titrediğimi anlayabilmesi için geri çekiliyorum. O da bana gülümsüyor, hülyalı ve ağır göz kapaklarıyla ve sanırım artık uyuyabilecek.

O da aynı şekilde düşünüyor gibi görünüyor. "Kalacak mısın?" diye fısıldıyor, boğazı düğümleniyor. "Sen buradayken kendimi güvende hissediyorum."

Bir kez başımı salladım, sonra ayağa kalktım. Ayağa kalkmasına bile fırsat vermeden onu kollarıma alıyorum. Baş döndürücü bir şekilde gülüyor, ellerini boynuma doluyor ve ben de onu son iki aydır merdivenlerinde yürüdüğüm yolu takip ederek yukarı taşıyorum.

Onu yatağına yatırdıktan sonra, banyosunda yıkanmak için biraz zaman ayırıyorum. Geri döndüğümde çarşaf lar hışırdıyor ve Emma uykulu bir hareketle beni yanına davet ediyor. Onunla birlikte yatağı giriyorum, tamamen giyinik ve hatırladığımdan daha mutlu. Bana sokulup sırtını göğsüme yasladığında, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, boğazım serbest bırakmadığım tüm kelimeler ve seslerle ağ rıyor.

Tanrım, ona gerçeğı söylemek istiyorum. Bence o çok iyi, çok nazik, beni affedebilir bile.

Ama Emma uyuyakalıyor ve bu gece onu bir kez uyandırdım bile. Onunla birlikte yatağı uzanıyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve bana yaslanmış rahat, sıcak bedeninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Uykuya dalmayı beklemiyorum. Yıllardır uykusuzluk çekiyorum, bu yüzden gecelerimi Emma'yı izleyerek geçiriyorum.

Yine de gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Alarmı çalıyor, neşeli bir ilahi çalıyor ve uykulu bir şekilde inliyor.

Yutkunuyorum, uyuduğuma şaşıyorum, hem de bu kadar uzun süre. Kollarımda yavaşça dönüyor, gözlerini kırıştırarak yüzüme bakıyor. Titriyorum. Tanrım, sabahları çok güzel oluyor, saçları dağınık, kirpikleri ağır.

"Günaydın," diye mırıldanıyor. "Bugün işe gitmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Bana bilgisayar korsanlığı numaralarını öğretebilir misin? Boş bir hayat yaşamak istiyorum."

Gülümsüyorum ve ağzının kenarını öpüyorum. Yıllardır ilk kez dilsizliğim için minnettarım. Eğer konuşabilseydim, şu anda ona işini bırakabileceğini, çünkü bundan sonra tüm paramı ona vereceğimi ve geçimini sağlayacağımı söylerdim. Ama bu tür açıklamalar için çok erken. Ciddi olmadığımından değil. Sadece bunun onu korkutacağını düşünüyorum.

"Bu gece seni göreceğim miyim?" diye soruyor, yüzümü sıcak avucunun içine alarak.

Başımı sallıyorum. Tabii ki. Bu gece ve her gece.

CHAPTER 8

Emma

Logan mükemmel bir kahve hazırlıyor ve ben duş alırken kahvaltı için Fransız tostunu yapıyor. Sanki ne yapacağını çok iyi biliyor ve sabahımı biraz olsun rahatlatıyor. Genelde çok telaşlı oluyor, aceleyle yemek yiyorum ve arkamda kocaman bir dağınıklık bırakıyorum ama o buradayken her şey çok daha rahat.

Yemeğimizi yiyip temizlendikten sonra beni öperek vedalaşıyor. Sokağın karşısındaki evine girişini izlerken, yardım edemem ama komşum olması hoşuma gidiyor. Bu, ilişki lojistiğini çok daha kolay hale getirecek.

Bir ilişkimiz olduğundan değil. Ne olduğumuzu bilmiyorum ve bunun hakkında konuşmadık ama tüm kalbimle benimle birlikte olmak isteyeceğini umuyorum. Bir erkek için hiç böyle hissetmemiştim.

Sanki... Sanki ruh eşiymişiz gibi.

İş yerinde zaman çok yavaş geçiyor. İnsanlar tatil hazırlıklarıyla meşgul ve kütüphaneyi neredeyse hiç kimse ziyaret etmiyor.

Bir mesaj aldığımda, telefonumu almak için acele ederken neredeyse sandalyemden düşüyorum.

Ama o Logan değil. Heyecanım kayboluyor, yerini gerginlik alıyor.

Dün için özür dilerim. Seni özlediğim için öyle davrandım ama çizgiyi aştığımı biliyorum. Bugün daha sonra gelebilir miyim? Davranışımı telafi etmek istiyorum.

Parmaklarımı masama vurarak iç geçiriyorum. Tek istediğim eve gidip günün ve gecenin geri kalanını Logan'la geçirmek. Ama Marc iyi niyetli ve işleri yoluna koymak istiyor ve ben de arkadaş kalmamızı istiyorum. O iyi bir adam, sadece bana göre değil.

Teşekkür ederim. Uğrayabilirsin ama uzun sürmez. Bugün biriyle görüşeceğim.

Kim? Şu Logan denen adam mı? O senin komşun, değil mi?

Evet. Birbirimizi görüyor gibiyiz.

Anlıyorum. Hey, bana tam adını hatırlatabilir misin? Sanırım onu bir yerden tanıyorum ama tam olarak hatırlayamıyorum.

Ben Logan Hayes. Beşte görüşür müyüz?

Sabırsızlanıyorum.

Bayan Whitpole birkaç tarihi romanı iade etmek için geliyor ve o yeni kitaplar aramak için raflarda dolaşırken ben de onun getirdiklerini inceliyorum. Logan'ı ve aramızdaki kırılgan, değerli bağı düşünüyorum. O güçlü ve zeki, ama sonra,

O da savunmasız görünüyor. Belki aptalca ve fazla temkinli davranıyorum ama ona bir mesaj gönderdim.

Hey! Marc'ın beşte uğrayacağını ama kalmayacağını haber vereyim dedim. Hala altıda buluşuyor muyuz? Pizza falan yiyebiliriz.

Elbette. Yemek hazırlayacağım. Hiçbir şey için endişelenme.

Hâlâ işten eve dönerken Bay Brown'ın fırınına uğrayıp meşhur puf böreklerinden alıyorum. Onları Noel için yıldız şeklinde pişiriyor ve efsanevi oluyorlar. Sonra yeni bir parti güzelce süslenmiş zencefilli kurabiye görüyorum ve Logan'a zencefilli kurabiye sözü verdiğimi hatırlıyorum. Her türden bir parça alıyorum, bazıları altın ve gümüş serpintilerle parlıyor, diğerleri kalın bir bitter çikolata tabakasına gömülmüş fındık ve kuru üzümle ağırlaşıyor.

Ağır çanta tarçın, zencefil ve bal gibi harika kokuyor. Gizemli yardımcımın bana bıraktığı tüm hediyeler sayesinde bir süredir Noel'in havasını hissediyordum, ama şimdi nihayet tam anlamıyla hissediyorum. Üç gün sonra Noel.

Ailemi ziyaret edemeyecek olsam da üzgün değilim. Çünkü artık tatilleri birlikte geçireceğim gerçekten özel biri var.

Sonra Logan için bir hediyem olmadığını hatırlıyorum ve panik, harika ruh halimi paramparça ediyor.

Eve dönerken, bugün yapmam gereken bir başka şeyi hatırlıyorum; yeni kurtardığım kedimi mikroçip kontrolü için kliniğe götürmek. İnledim ve dalgınlığıma lanet ettim.

Genelde evcil hayvanlara öncelik veririm, ancak olan biten her şey yüzünden topu düşürdüm.

Her zaman dağınık biriydim, önemli şeyleri unutur ya da başka bir şey gözüme çarptığı için işleri yarım bırakırdım. Bu durum annemi -ve birlikte yaşamaya başladığımızda Marc'ı- çıldırtırdı.

Kendi başıma iyi gidiyordum, ya da belki de kendime yalan söylüyorum.

Gerçek şu ki, gizemli yardımcı hayatıma girdiğinden beri daha sakin ve mutlu oldum. Artık oturma odasında unutulmuş, yarım kalmış örgü projelerine takılıp kalmıyorum ya da düzenli olarak tuvalet kağıdım bitmiyor. Genellikle hatırlayamayacak kadar dikkatimin dağınık olduğu şeylerle biri ilgilendiğinde her şey çok daha kolay oluyor.

Neredeyse tamamen kardan arınmış garaj yoluma girerken kaşlarımı çatıyorum. En son ne zaman tuvalet kağıdı almıştım? Aylar önce gibi geliyor. Ama yine de stoklarım hiç bitmiyor.

Ayrıca, bu yıl garaj yolumdaki karı tek bir kez bile küremek zorunda kalmadım. Eskiden bundan nefret ederdim ve sadece kar araba süremeyecek kadar biriktiğinde yapardım. Ama bu kış, hem kaldırımım hem de araba yolum her gün temiz. Muhtemelen tuzlanmış da.

Evimin önünde bir kez bile kaymadım. Bu da başka bir küçük mucize.

Arabadan indiğimde, camlarda parıldayan ışıkları gördüğümde kalbim daha hızlı atıyor. Hava çoktan karardı ve

D n geceki dehşet kaburgalarımı sıkıyor, ama sonra ışıkların ne kadar renkli olduğunu, ne eyle yanıp söndüğünü fark ediyorum. Onlar Noel ışıkları. Birisi evimi süslemiş.

Zorlukla yutkunuyorum. Hayatımdaki bu yeni sihir patlamasından memnun olmak istiyorum ama aynı zamanda geçmişte belki de ka ındığım bazı acı gerçeklerle y zle mem gerektiğini de hissediyorum.

Ve gerçek  u ki: bu, geçmişte birkaç gece kalmasına izin verdiğim minnettar bir evsizin işi değil. Her ne oluyorsa, uzun bir süre boyunca sürekli ve özverili bir çaba gerektirdi.

Çünkü geriye dönüp baktığımda bunun aylardır devam ettiğini görüyorum. Birileri hafta içi her gün ben işten çıktıktan sonra sürekli olarak evime geliyor, evimi temizliyor, bana yiyecek ve hediyeler getiriyor ve kim bilir daha neler yapıyordu. Bunun için harcanmış olması gereken zaman ve parayı düşündükçe kafam karışıyor.

Kim böyle bir şeyi karşılayabilir ve aylarca her gün bunu yapacak kadar beni önemser? Tanıdığım hiç kimse, bu kesin.

Hâlâ arabamın yanında durmuş, tedirginlikle evi izliyorum. Telefonum çaldığında sarsılıyorum ve neredeyse elimdeki po etleri d   r yorum. Çok hızlı nefes alarak telefonumu  ıkariyorum.

Aurora'mı bulduğunuz için çok teşekkür ederim! Doktor Allen Cumartesi günü onu bulanın siz olduğunu bize bildirdi.  oktan eve döndü ve kızım çok mutlu! Bize gerçek bir hediye verdiniz. Tekrar te ekk rl r ve Mutlu Noeller!

Bir resim belirlediğinde yanlış kişiyi bulduğunu söylemeye başladım. Sekiz yaşında gülümseyen bir kız çocuğu birkaç gün önce eve getirdiğim kediye tutuyor.

Şakaklarımın arkasında baş dönmesi dönüyor ve hızlı nefes alarak arabaya yaslanıyorum. Sırtımdan aşağı sıcak ve soğuk ürpertiler iniyor. Bugün evime biri girmiş. Evimi dekore etmişler ve sanki planlarımı biliyorlarmış gibi kediye kliniğe götürmüşler. Çılgınca kediye kimin bilebileceğini düşünüyorum.

Marc ve arkadaşlarıma bir şeyler içerken söyledim mi? Hayır, hiç fırsatımız olmadı. O zaman kime? Logan'a mı? İş yerinden biri mi?

Ama hayır, kediden ve onu kliniğe getirme planımdan bahsetmediğime oldukça eminim. Bunu kim yaptıysa, planımın ne olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyor olmalı. Bunu kendi başıma yapamayacağımı anladıklarında, benim için yaptılar.

Uzun, titrek bir nefes verirken hava önümde bembeyaz kabarıyor. Korkum yatışıyor, yerini çoğunlukla merak alıyor. Bu kişi kim ve neden bana yardım ediyor?

Çünkü yaptıkları şey yardım etmektir. Kedi mutlu bir şekilde ailesine kavuştu ve benim de yapacak bir işim ve omuzlarımdan atılacak bir suçluluk yüküm kalmadı. Artık Logan'la geçireceğim akşamın tadını özgürce çıkarabilirim - Marc'la ilgilendikten sonra.

Kediye kimin getirdiğini öğrenmek için Doktor Allen'ı aramayı düşünüyorum ama saat neredeyse beş ve klinik bugünkü kapanıyor. Kişisel numarası bende yok, bu yüzden yarına kadar beklemek zorunda kalacağım.

Evime girdiğimde şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Her yerde binlerce ışık var ve yumuşak, yumuşak bir ritimle renk değiştiriyorlar, altından maviye, sonra pembeye akıcı bir şekilde geçiyorlar. Çantalarımı yere bırakıp içeri giriyorum ve oturma odamın büyük bir bölümünü kaplayan görkemli Noel ağacına bakakalıyorum.

İlahi bir orman ve soğuk kokuyor ve ışıkları yansıtan yüzlerce süs ve süslemeyle parlıyor. Ve renkler! Elimi kalbime bastırıyorum, süslerin en sevdiğim iki renk olan mavi ve gümüş olduğunu fark ediyorum. Gözlerim yaşıyor. Bu ağacı seviyorum.

Bunu benim için kimin yaptığını bulmayı çok istiyorum ki onlara tüm minnettarlığımı sarılabileyim.

Kapım çaldığında kalbim heyecanla çarpmaya başlar. Belki de gizli yardımcım sonunda ortaya çıkacaktır. Ama koridorda bıraktığım pasta poşetlerine takılarak kapıya koştuğumda, karşımda sadece Marc'ı görüyorum. Yüzünde inançsız bir ifadeyle boynunu bana doğru uzatıyor.

"Gerçekten süsledin mi? Vay canına, Emma. Sanki yeni bir insan olmuşsun gibi! Aferin sana!"

Yüzüm alev alev yanıyor ve boğazımı temizliyorum. Ayrı kaldığımız süre boyunca, dağınık alışkanlıklarım ve onun unutkanlığıma yaptığı tatsız iğnelemeler yüzünden ettiğimiz kavgaların çoğunu unuttum, ama onun alaycı tonu bana nasıl olduğunu hatırlatıyor.

Bunu hep yaparım. Ne zaman biri beni kızdırsa ya da bana kaba davransa, ne zaman eski sevgilim boktan davranışlarda bulunsa, hayatımdan çıkar çıkmaz hemen unutuyorum. Sanki insanların yaptığı boktan şeyleri hatırlamaktan acizmişim gibi. Tıpkı tuvalet kağıdı almayı unuttuğum gibi.

Yine de evcil hayvanlarımı beslemeyi ve kafeslerini temizlemeyi hiç unutmadım. Bu da bir şey sayılmalı.

"Peki, içeri gel," diyorum, beceriksizce poşetleri kaldırarak. "Ben de biraz çay yapayım. Ben de zar zor geldim."

"Ah, işte benim Emma'm," diyor sırtarak. "Her zaman geç kalır."

Çenemi sıkıp mutfağa gidiyorum ve ceketimi en yakın sandalyeye atıyorum. Marc'ın hiçbirini hak etmediğine karar vererek hamur işlerini poşetlerinde bırakıyorum. Çay yapıyorum ve hazır olduğunda oturma odamda ona katılıyorum.

Gizemli yardımcımdan aldığım bir kitaba bakıyor. Çıktıktan sonra almayı unuttum ama bir şekilde istediğimi biliyorlardı. Belki beni Pinterest'te takip ediyorlardır. Kitap panolarım herkese açık.

Marc kaşlarını çatarak, "Daha gerçek bir edebiyat okumaya niyetlendiğini sanıyordum," diyor, çok sevdiği klasiklerden biri olmadığı belli olan sevimli resimli kapağa dokunarak. "Son konuştuğumuzda öyle demiştin."

Bu kadar yeter. Kitabı elinden kaptım ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Özür dilemek istediğini söylemiştin ama geldiğinden beri tek yaptığın bana hakaret etmek oldu. Eğer buraya bunun için geldiysen, sana ayıracak zamanım olduğunu sanmıyorum."

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonunda ağır ağır arkasına yaslanıyor. "Haklısın. Özür dilerim. Sadece takılıyordum," diyor ve bana pişman bir gülümseme veriyor.

Tanrım, bu gülümsemeden nasıl da *nefret ediyorum*. Hep böyle özür diliyor, hep bir bahanesi var. *Sadece seni özledim. Sadece yardım etmek istedim. Sadece takılıyordum.*

Öfkemi yutuyorum, barış adına derin bir nefes alıyorum. Burada pek çok arkadaşımız var ve onunla kavga etmek istemiyorum. Buna değmez. Marc birkaç gün içinde gitmiş olacak.

"Saat altıda biriyle buluşacağım," diye hatırlatıyorum, o da devam ediyor.

Marc öne doğru eğilerek başını sallar. "Emma, özür dilerim. Seni önemsiyorum, bu yüzden gelip sana yüz yüze söylemek istedim. Yeni erkek arkadaşın hakkında bilmen gereken bir şey var."

Her şeyden önce, o benim erkek arkadaşım değil, ama bundan bahsetmiyorum bile. Soğuk, beyaz öfke midemin çukurunu dolduruyor. Bu ne cüret?

"Bu seni ilgilendirmez," diye tısladım. "Logan'ı rahat bırak."

Marc kollarını göğsünde kavuşturuyor. O da kızgın.

"Hayır, onu yalnız bırakamam. Emma, kendi iyiliğin için fazla güveniyorsun. Birlikte yaşadığımız dönemde eve getirdiğin o dilenci hakkında hiçbir şey söylemedim, çünkü onun senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm, ama o kadın bundan kolayca faydalanabilirdi."

"Yapmadı," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Linda iyi bir insan."

"Ama değil. Kardeşi Emma'yla konuştum. Bana kıymetli Logan'ınız hakkında her şeyi anlattı."

"Bunu duymak istemiyorum."

Aniden ayağa kalkıyorum, dizim sehpaye çarpıyor. Sehpa sallanıyor ve biraz çay dökölüyor. Marc iç geçiriyor ve bıkkınlıkla bana bakıyor.

"Komşunuz bir canavar. O ve diğer birkaç asker esir tutuldu ve bilgi için işkence gördü. Ama diğerlerine işkence yapıldı, ona yapılmadı. El-Kaide, asker arkadaşlarını yavaş yavaş öldürürken ona izletti ve özölmesini bekledi. Ama kırılmadı, Emma. Tüm o kan ve ölüme bakarken mutluydu ve bunu durdurmaya bile çalışmadı."

Marc'a bakıyorum, ağzım bir karış açık. Tanrım. Logan'ın neden konuşamadığı şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Arkadaşlarını kurtarmanın kendi elinde olduğunu bildiği halde sessiz kalmak büyük bir cesaret ve güç gerektirmiş olmalı - eğer ülkesine ihanet ettiyse.

"Bir canavar mı?" Yumuşak bir sesle tekrarlıyorum, henüz kızamayacak kadar şok olmuş bir halde. "O bir kahraman."

Marc alaycı bir şekilde güler. "Gördün mü? Senin sorunun tam olarak bu. Biri seni kendinden korumalı, Emma. O adamın bir psikopattan başka bir şey olduğunu düşünüyorsan aptalsın."

Marc'ın böyle düşünebilmesine bile şaşırarak başımı sallıyorum. Mantığı hiç mantıklı değil ve onu anlamaya çalışmayacağım bile.

"Gitmen gerek," diyorum titreyerek, kapıyı göstererek.
"Şimdi."

Gözlerini deviriyor ama ayağa kalkıp bana kötü kötü sırtıyor.
"Tamam. Başından beri haklı olduğum ortaya çıktıktan sonra gelip bana ağlama yeter."

"Git artık. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Omuz silkiyor ve başka bir şey söylemeden ceketini giyiyor.
Kapıyı açtığıında Logan çoktan dışarı çıkmıştır, yarım saat erken gelmiştir, elinde büyük bir tabak vardır. Marc'a soğuk ve delici bir bakış atmak dışında onu tanımıyor.

CHAPTER 9

Logan

Emma'nın beti benzi atmış ve titriyor; eski sevgilisini parçalara ayırmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü içimi ısıtıyor. Onu itiyorum, ona odaklanıyorum. Tüm bu süre boyunca onları pencere­remden izledim ve kavga ettiklerini biliyorum. Emma'nın yüzü benim için şeffaf.

Şu anda üzgün ve kızgın ama bana değil.

İçeri girdiğimde elimden güveci almaya çalıştığında başımı sallıyorum. Şimdi düşürmesi muhtemel ve bu onu çok suçlu hissettirecek. Benim işim onun daha iyi hissetmesini sağlamak, daha kötü değil.

Tabakla hokkabazlık yaparken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Tarif onun panolarından birindeydi, birkaç hafta önce "kolay Noel yemeği" etiketiyle kaydettiği ama bir türlü yapmaya fırsat bulamadığı bir şeydi. Umarım beğenir.

Yemeği birkaç saat önce hazırladığımdan beri soğuk, Marc'la değişimini izlemek istediğimi biliyordum. Isıtmak için fırına gittiğimde Emma beni takip ediyor. Fırın açıldığında

ve onu kollarımın arasına alıyorum. Bir an için sertleşiyor, sonra uzun, titrek bir nefes vererek kucağımda eriyor.

Sırtımdaki gri yünü okşarken sesi boğuklaşıyor ve "Bu kazağı seviyorum," diyor. "Çok sıcak tutuyor. Çok sıcaksın."

Ona kendi bedeninde böyle bir kazak alacağımı ya da benimkini giyebileceğini söylemek istiyorum. Ona her şeyi veririm.

Ama konuşamadığım için onu nazikçe itiyorum ve kazağı çıkarıp altındaki siyah tişörtü ortaya çıkarıyorum. Emma soluk soluğa kalıyor, beni takdirle bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben de gülümseyerek kazağı omuzlarına örtüyorum. Merakla başını kaldırıyor ve kolunu burnuna götürüyor.

"Senin gibi kokuyor. Bayıldım," diyor utangaç bir gülümsemeye.

Ortak bir noktamız var. Ben de onun kokusunu seviyorum.

İşe yaradığını ve o pisliği çoktan yarı yarıya unuttuğunu görünce ona tekrar sarılıyorum ve başının üstünü öpücüklere boğuyorum. Emma'nın saçları yumuşacık ve şampuanının kokusu olduğunu bildiğim karamel gibi kokuyor.

"Oh, Tanrım. Çok tatlısın."

Saçlarına gülümsüyorum ve nefes alıyorum. Kollarımda o kadar mükemmel hissediyor ki, bu gece ne olursa olsun en azından bu anı yaşayacağımı biliyorum. Ve onunla yaşadığım diğer tüm anları.

Çünkü Emma'ya onu izlediğimi söyleyeceğim. Ona her şeyi anlatacağım ve... Ve ne yapacağını bilmiyorum. Ama ben

Ona yalan söylemeyi bıraktım.

Uzun ve rahat bir anın ardından kendini kucağımdan bırakıyor. Gerginliği gitmiş, gözleri zevkle parlıyor ve ben de kendimle gülünç bir şekilde gurur duyarak gülümsüyorum.

"Doğru. İçecek bir şeylere ihtiyacımız var. Ben de tatlı aldım" diyor ve kurabiyeleri koymak için dolabını karıştırıyor.

Yemek tabaklarını alıyorum ve mutfakta arkadaşça bir sessizlik içinde dolaşp masayı hazırlıyoruz. Emma ona aldığım mumu getiriyor ve yakıyor. Uzun bardaklara köpüklü su dolduruyorum. Dolabında şarap var ama birazdan yapacağımız konuşma için ikimizin de tamamen ayık olmasını istiyorum.

"Tanrım, bu çok güzel. Yemek yapabildiğini hiç bilmiyordum!" diye haykırıyor yemeğin ilk lokmasını tattıktan sonra.

Sırıttıyorum, sessizce gülüyorum. Onu yemek yerken izlemek büyük bir zevk. Övgülerinde hiç utanmıyor ve mutluluk iç çekişlerinde cömert davranıyor ve bundan asla bıkmayacağını biliyorum. Onu masanın karşısından izlemek, sokağın karşısındaki her zamanki manzaramdan bin kat daha iyi.

Yemeğimiz bittiğinde masayı toplamak için ayağa kalkıyorum. Emma mahcup bir özürle ayağa kalkıyor, ben de ona sert bir bakış atıp tekrar oturması için ikna ediyorum. Gerçek şu ki, temizlik yapmayı seviyorum. Bir kargaşadan sonra dünyayı yeniden düzene sokmanın huzur ve dinginliği var.

"Mükemmel zıt kutuplar gibiyiz," diyor Emma hüznü bir gülümsemeyle. "Burası genellikle dağınıktır. Sadece düzgün görünüyor

Çünkü son birkaç aydır buraya biri geliyor. Temizlik yapıyor ve arkasında hediyeler bırakıyor. Kim olduğunu bilmiyorum."

Hiçbir sorun yokmuş gibi bulaşık makinesini doldurmaya devam ediyorum ama kalbim sinirden küt küt atmaya başlıyor. Ona şimdi söylemek zorunda kalacağım. Ve öğrendiğinde beni dışarı atabilir. Benimle bir daha asla konuşmayabilir.

"Ama sen çok iyi organize oluyorsun ve yemek bile yapıyorsun. Yani, seni o kadar iyi tanımıyorum tabii ki, ama şimdiden tamamen farklı olduğumuzu söyleyebilirim."

Ellerimi yıkıyorum ve ona dönüyorum. Gözleri karanlık, meraklı ve davetkâr; omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Bu konuşmayı erteleyip onu yatağa götürmek çok cazip geliyor ama Emma bunu bilmeyi hak ediyor.

Cebimden küçük bir defter ve kalem çıkardığımda yumuşak bir hışımla başını sallıyor. "Tamam. Ben de bir tane alacağım, böylece her zaman elimin altında olur."

Ben yazmaya başlıyorum, o kıpırdanıyor. Sonunda, tam defteri ona doğru itmek üzereyken, "Sana bir şey söylemem gerek" diye ağzından kaçırır.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve ona ne yazdığımı gösteriyorum. "*Emma. Sana bir şey söylemem gerekiyor.*"

Gülümsüyoruz ve ona bir el hareketi yapıyorum. *Önce sen.*

Yutkunuyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor, parmakları sinirden birbirine dolanıyor.

"Tamam, yani. Marc senin hakkında bilgi almak için kardeşinle temasa geçti. Haddini tamamen aştı. Ona kapıyı gösterdim ve bir daha gelmemesini söyledim. Ama o... Bana olanları anlattı. Yemen'de."

Bunu sindirmek için birkaç kez göz kırpıyorum. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. Bir anlık tereddütten sonra, *"Sana tam olarak ne söyledi?"* diye soruyorum.

"Bilgi almak için arkadaşlarına işkence edilmesini izlemek zorunda kaldığını. Kırılmadın. Tek kelime etmedin."

Yavaşça başımı sallıyorum. Ben açıklarken Emma beni izliyor: *"Hepimiz işkenceye dayanmak üzere eğitildik. Bu yüzden bizi sorgulayanlar başka bir taktik denediler. Bana neredeyse hiç zarar vermediler. Sadece soyuldum, aç bırakıldım ve izlemeye zorlandım."*

"Gözlerimi kaparsam, onları daha çok incitiyorlardı. Başımı çevirirsem, onları öldürüyorlardı. Ama konuşamadım. Onlara bilmeleri gerekenleri söylersem binlerce insan ölecekti, bu yüzden sessiz kaldım ve kurtarılanlara kadar dizlerimin üzerinde izledim. Ama o zamana kadar hayatta kalan tek kişi bendim."

"Ve sen sonuna kadar tek kelime etmedin," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. "Sen... Hayal bile edemiyorum. Ve bu şekilde öğrendiğim için üzgünüm. Bunu söylemek sana düşerdi."

Omuz silktim. *"Sana söyledim. Bilmen sorun değil. Bu bir sır değil."*

"Yani... Yani o zamandan beri konuşamıyorsun."

Başımı salladım. *"Beni çıkardıktan sonra, olan her şeyi ayrıntılı olarak anlatmam emredildi. Ve yapamadım. Denedim ve"*

Birisi sorunun ne olduğunu fark edip bana bir kalem ve kağıt verene kadar denedim. Sonra gittiğim psikiyatrist bunun seçici mutizm olduğunu söyledi. Fiziksel olarak hiçbir sorunum yok. Hepsi kafamda."

Dudağı titriyor ve başını sallıyor. "Böyle söyleme! Sanki... Sanki tek ihtiyacın olan bir zihniyet değişimi ya da onun gibi bir şey. Ama bu doğru değil. Oh, Logan. Bunun başına gelmesine çok üzüldüm."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldüğünde, telaşla başımı sallıyorum. Siktir, hayır. Benim yüzümden ağlamamalı.

"~~Sorun~~ yok," diyorum, başını sallıyor ve sessizce hıçkırıyor.

"Lütfen, ağlama."

Bir koklama. Sonra yumuşak, yarı yutkunulmuş bir hıçkırık. Gözlerimi kapatıyorum, umutsuzca acısını dindirebilecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum.

"O kadar da kötü değil. Konuşabiliyorum. Bazen. Özel durumlarda."

Gördüğünde gözleri açılıyor ve bunu ona söylediğime neredeyse anında pişman oluyorum. Eğer ona göstermemi isterse, reddedebileceğimden emin değilim.

Ama bu tehlikeli. Konuşamamam kontrolümle sıkı sıkıya bağlı. O travmatik esaret deneyimi sırasında beynimde bazı şeyler yeniden düzenlendi ya da en azından ben böyle rasyonalize ediyorum. Şimdi mutizm eşittir düzen ve kontrol. Ve konuşma... Konuşma kaostur.

Emma'ya karşı hissettiklerimle birlikte, kendimi kontrol edemediğimde yanımda güvende olacağını sanmıyorum.

"Konuşabiliyor musun? *Hangi* koşullarda?" diye soruyor yanaklarını silerek.

İç çekiyorum, defteri yaklaşıtıyorum. En azından artık ağlamıyor. Görev tamamlandı.

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama maske taktığımda sanki kafamda bir şalter atıyor. Sanki artık sorumlu değilmişim gibi. O zaman konuşabiliyorum -ancak o zaman- ama başka şeyleri de bırakıyorum. Normalde bastırdığım şeyler ortaya çıkıyor."

"Ne gibi?"

Onu inceliyorum, o iri, kahverengi gözleri merakla irileşmiş ve hala gözyaşlarıyla ıslanmış, dudakları ağlamaktan kızarmış ve şişmiş.

Ağızına yapmak istediğim şeyler beni ürpertiyor. Kontrolümü kaybedersem yapacağım şeyler bunlar.

"Korkunç bir şey. Benimle güvende olmazsın."

Cevabım karşısında şaşırmış görünüyor, sonra da inanmayarak ofluyor.

"Bu doğru değil. Belki seni o kadar iyi tanımıyorum ama beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Nazik ve tatlısın ve..."

Onu susturmak için elimi kaldırıyorum ve hızlıca cevabımı karalıyorum.

"Ve eğer maske takarsam bunların hepsi yok olur. Haklısın, Emma. Beni tanımıyorsun. Ve hiç tanımasan daha iyi."

öğren."

Burun delikleri alevlendi ve kızgın olduğunu anladım.

"Biliyor musun, bugün bir adamı benim için neyin iyi olduğunu bilemeyecek kadar aptal olduğumu söylediği için kovdum bile. O yüzden dikkatli ol komşu."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum, ama aynı zamanda kararlılık omurgamı çelikleştiriyor. Vakit geldi.

"Aptal değilsin. Ama ben tehlikeliyim ve benden uzak durmalısın."

"Emma, aylardır seni izliyorum. Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Hediyeler, süslemeler, temiz çamaşırlar... Bu da benim. Özür dilerim."

Okurken kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Onaylamak için bana bakıyor ve ben de sabırla başımı sallıyorum. Süslü evinin etrafına bir göz attıktan sonra başını sallıyor ve cevabımı tekrar okuyor.

Bana bir sonraki bakışında geniş, neşeli bir gülümsemeyle

bakıyor. "Gerçekten sen miydin? Çok teşekkür ederim!"

CHAPTER 10

Emma

Şaşkın ifadesini görünce gülmekten kendimi alamadım. Logan benden ne söylememi bekliyorsa, bu minnettarlık sözleri değildi.

"Başımdan beri sendin," diyorum, gerçeğin şimdi ne kadar açık, ne kadar net olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. "Tabii ki sendin. Çok yakın yaşıyorsun ve karmaşadan nefret ediyorsun. Beni bir proje olarak kabul etmene şaşmamalı."

Başını bir kez sallıyor, kalemi eline alıyor ve sayfanın üzerinde gezinmesine izin veriyor. Bir süre sonra çaresizce bana bakıyor, sanki ne yazacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, onun titrediğini görmekten aldığım zevk için. Mavi gözleri sanki her an fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi ihtiyatla bana bakıyor. "Hayatımı çok kolaylaştırdın. Gizemli yardımcıma kaç kez minnettar olduğumu bilemezsin. Bu konuda pek iyi değilimdir. Yetişkinlikle."

Elimi etrafımdaki eve doğru sallıyorum. Kaşını kaldırıyor, sanki bana hak verecekmiş gibi ağzının kenarı seğiriyor.

"Bana gülebilirsin, biliyorsun," diyorum. "Bununla barıştım. Bazı şeylerde iyiyim, bazılarında kötüyüm. Sorun değil."

Derin bir nefes alıyor, omuzları yükseliyor. Gözlerim tişörtünün dar kolları tarafından sarılmış pazularına takılıyor. Kalemî hâlâ sayfanın üzerinde tutan eline bakıyorum.

Bu eller bana yiyecek getirdi, bulaşık makinemi boşalttı ve Noel için evimi dekore etti. Bu onları eskisinden daha da çekici kılıyor.

Tam ne kadar seksi olduğunu söyleyecektim ki, kaşlarını çatarak yazmaya başladı.

"Tek yaptığım bu değildi. Emma, yatak odanda olan bendim. Adımı söyledin ve ben de tökezleyerek gardırobuna girdim. Seni korkuttum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve sonra rahatlayarak gülüyorum. Tanrım, çok *korkmuştum*. Ve sadece Logan'dı.

Bana deliymişim gibi bakıyor ve ben daha çok gülüyorum. Midem ağrıyor ama duramıyorum. Yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülüyor ve Logan sandalyesini geri iterek aniden ayağa kalkıyor. Benimle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor.

Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, kahkahamı bastırmak için dudaklarımı büzüyorum. Boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor ve yerine oturuyor.

"Bana inanmıyor musun? Emma, bendim. Aylardır yatak odana geliyorum. Her gece. Seni uyurken izledim. Bazen ben."

Virgöl ya da nokta koymadan kesiyor ve bu beni ayıltıyor. Logan'ın yazım tarzı çok düzgün ve içimden bir ses bu kırık cümlelerin ona çok acı veren bir şeyle ilgili olduğunu söylüyor.

"Hayır, sana inanıyorum," diyorum, neşemin son izlerini de yutarak. "Sadece rahatladım. Çok korkmuştum ama şimdi sen olduğunu bildiğim için iyiyim. Senden korkmuyorum."

Cevabımı onaylamamış gibi çenesi sertleşiyor.

"Yatak odanda mastürbasyon yaptım. Sen uyurken. Seni izledim, orada yatıyordun, farkında değildin ve uyuyordun ve ben çok sert boşaldım."

Sıcaklık omurgamda alev alev yanıyor, hayal ederken dudaklarım aralanıyor. Tanrım, hemen görüyorum, ben yataktayım, o ise üzerimde dimdik ve gururla duruyor. Karanlık ama görülemeyecek kadar değil. Gergin, çenesi esniyor, eli sikinin üzerinde ve ben uyurken gözleri yüzüme kilitlenmiş, kendini tatmin ediyor.

Islak, cinsel sesleri hayal ediyorum. Kaslarının sert çizgilerini, sonunda boğuk bir iç çekişle bırakana kadar tüm vücudunun gerginliğini.

Onu görmek için çok şey verirdim.

Nefesi kesilir. *"Lanet olsun. Yüzünü öyle yapma. İğreniyor olmalısın."*

"Ben değilim."

Sesim boğuk, arzum çok açık. Duygularımı iyi saklayamıyorum, ki bu da iyi bir şey. Logan'ın gözleri açılıyor ve kafası karışmış bir halde başını sallıyor.

"Bunu tekrar yapabilirsin. Ne zaman istersen. Ve bir dahaki sefere beni uyandırdığında, kal."

Donup kalıyor, gözleri yüzüme dikilmiş. Kalem o kadar sıkı tutuyor ki kıracak diye korkuyorum. O da riskin farkında gibi görünüyor, çünkü abartılı bir özenle yerine koyuyor.

"Ve ne yaparsan yap beni inciteceğine inanmıyorum. Konuşabildiğin zaman nasıl bir şey olduğunu bana göstermek istersen, kapım açık," diyorum. "Ama sadece sen istersen. Sana baskı yapmayacağım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sesini duymak için can atıyorum."

Titreyerek nefes verir ve kalemi eline alır.

"Emma, lütfen. Anlamıyorsun. Ben bir sürüngenim!"

Kahkahalarla güldüm. Belki beni uyurken izleme kısmı abartılıydı ama geri kalanı? Saf bir nezaketti. Başka biri için güzel şeyler yapmanın ürkütücü bir tarafı yok.

"Elbette. Çünkü hiçbir şey üç süper sevimli gine domuzu için havuç doğramak kadar 'kötü' olamaz. Ve bir tavşan," diyorum şakacı bir gülümsemeyle.

Bana kızgın bir bakış attı. *"Külotunu koklamak için çaldım."*

Tanrım. Yüzüm birden çok sıcak oldu, sanki ateş püskürtecekmişim gibi. Logan kızardığımı fark ederek bir kaşını kaldırdı.

"Şey... Um... Senin sapkınlıklarını yargılamayacağım," diyorum cesurca, sesim biraz titrek olsa da.

Çünkü onun bunu yapma fikri? Yine çok ateşli. Bu noktada neredeyse ihtiyaçtan titriyorum ve bu konuşmayı bitirip onun üzerine atlamak istiyorum. Ama Logan belli ki havasında değil, bu yüzden kendimi kontrol ediyorum.

Yine de neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum, bunu kabul edemem. Tüm ifşaatlarını seviyorum ve kızdığım tek şey bana daha önce söylememiş olması.

Kaşlarını çatıp başını salladığında sabrım tükeniyor.

"Bak. Seksisin, yemek ve temizlik yapıyorsun ve belli ki beni istiyorsun. Beğenilmeyecek ne var? Kızgın değilim, Logan. Bir saniye bana bak. Bunu seviyorum. Her şeyi seviyorum. Her şey mükemmel."

Çenesi bükülür. *"Yanlış görünüyor. Yaptığım şey yanlıştı, Emma. Bunu biliyorum. Sen neden bilmiyorsun?"*

Ona dürüstçe cevap verebilmek için şehvetimin dağılmasını dileyerek derin bir iç çekiyorum. Kendimi tam olarak anlayabilmem için bir an düşünmem gerekiyor.

"Yanlış olabilir. Ama Logan, her şeyin tam olarak doğru olmamasına alışkınım. Hiçbir zaman olmadım. Hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve bunu kabul etmek bir yolculuktan ama artık kabul ediyorum. Başkalarının benden beklediği gibi biri olmadığımı kabul ediyorum. Olduğum halimle mutluyum ve hiçbir şeyin *nesnel olarak* doğru olmasına ihtiyacım yok. Sadece benim için doğru olmalarına ihtiyacım var. Ve sen öylesin."

İkna olmamış gibi başını salladığında, sinirle ofluyorum.

"Bak, daha bir saat önce Marc burada bana saf bir aptal olduğumu söylüyordu. Ve geçmişte kesinlikle öyleydim, mesela onun tüm tehlike işaretlerini görmezden geldiğim zaman. Ama hatalarımdan ders aldım."

Kollarını kavuşturuyor, kasları derisinin altında oynuyor. Beni inceleme şekli hiçbir şey ele vermiyor, ama açıkça dikkatle dinliyor.

"Hoşuma gitmeyen ya da takdir etmediğim tek bir şey bile yapmadın," diye devam ediyorum. "Ve benim felsefem şudur: Yanıldığımı kanıtlayana kadar insanların iyi olduğuna inanırım. Yani beni itmek istiyorsan, daha çok çabalaman gerekecek."

Ağzı şüpheyle bükülüyor. Uzun bir süre bana bakıyor, sonra aceleyle kalemi kapıyor ve o kadar hızlı birkaç cümle yazıyor ki zar zor okunuyor.

"Ya gece odana gelsem, seni bağlasam ve tüm arzularımı tatmin etmek için vücudunu kullansam? Aınını, ağzını ve kışını korumasız, sert ve hızlı bir şekilde siksem ve seni tamamen mahvetsem? Sana yapmak istediğim şey bu, şekerim. Bu işe yarar mı?"

Yüksek sesli, azgın bir nefesi yutuyorum. *Tanrım*, bu adam. Uyluklarımda sıcak bir ürperti geziniyor ve masanın altında onları birbirine bastırıyorum, aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için yutkunuyorum.

Logan kalemi masaya vuruyor, sert gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. *Bekliyorum.*

Korkmamı beklerken alaycı bir ifadeyle daha vahşı ve daha talepkâr hale gelen kavgacı yüzüne bakıyorum. Ona gitmesini söylememi.

Ama benim yok.

"Hayır. Ama bu beni sana aşık edebilir."

Yanakları pembeleşiyor, mavi gözleri kararıyor. Bir çatlak var. Kalem iri yumruğunun avuçlarında parçalanıyor.

Ayağa kalktığında sandalye neredeyse devriliyordu. Logan bana o kadar büyük bir *açlıkla* dolu uzun ve yoğun bir bakış atıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Arkasını dönüyor. Nefesim kesiliyor, tüm vücudum beklentiyle ısınıyor. Umarım dediğini yapar.

Ama Logan orada duruyor, gergin, yüzü başka tarafa dönük. Ve sonra odadan çıkıp gidiyor.

Ve evimden dışarı.

CHAPTER 11

Logan

Saat gecenin ikisi. Sonunda uyudu ve ben onun odasında durmuş, bana aşık olacağını söylediği anda kaybettiğim bir savaşı mücadele ediyorum.

Hay sikeyim. Burada olmamalıydım ama kendime engel olamadım. Emma ışıkları kapatmadan önce, sanki karanlıkta onu izlediğimi görebiliyormuş gibi penceresinden baktı ve bana bir mesaj gönderdi.

Emma: Umarım dediğini yaparsın. Korkmuyorum.

Beni kışkırttı ve ben de onun istediği her şeyi yapacak aşk hastası bir aptal olarak buradayım. Bu not üzerine arka cebimden maskeyi çıkarıp takıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, kumaş ağzıma bastırıp onu gizlediğinde sinirlerim parmak uçlarıma kadar karıncalanıyor. Gizliyor.

Bedenim kasılıyor ve sonra güçlü, baş döndürücü bir rahatlama ile gevşiyor. Artık gizliyorum. Karanlıkta sadece bir gölgeyim ve her hareketimi izlemeyi ve her hareketimi yargılamayı bırakabilirim.

düşünce ve jest. Sorun yok. Kötü bir şey olmayacak. Ben özgürüm.

İstediğim her şeyi yapmakta özgürüm.

Önümdeki yatakta yatan kadına odaklanıyorum. Yorganı onu sadece beline kadar örtüyor. İnce, dantelli bir üst giymiş ve kumaşın arasından koyu renk meme uçlarını görüyorum. Göğsü yavaş, kolay nefeslerle yükseliyor.

Çok masum. Başına ne açtığıının farkında bile değil.

Boğazımı temizliyorum. Ona anlatacak çok şeyim var.

"Emma."

Adının dilimde bıraktığı tattan neredeyse inleyecektim. Bunu ilk kez söylüyorum. Sesim kısık ve bir fısıltıdan daha yüksek değil, ama o kıpırdamıyor bile, nefes alıp vermesi yavaş ve eşit.

O çok güzel. Tamamen benim kontrolümde. Sikim hızla doluyor ve kotumun içinden ağrıyan uzunluğunu avuçluyorum. Aynı anda çok fazla şey istiyorum ve bu yüzden o uyurken kararsız bir şekilde duruyorum.

Onunla birlikte yatağa girip onu uyandırmadan tatlı bedeninin içine mi gireceğim? Gözlerini bağlayacak mıyım, böylece onu uyandırdıktan sonra bile hiçbir şey göremeyecek mi? Yoksa beni, yatağının üzerinde duran maskeli bir gölge olarak görene kadar bekleyecek miyim? Önce korkudan, sonra da zevkten çılgılık atmasını mı sağlayacağım?

Sebebi ben olduğum sürece neden çığlık attığı umurumda bile mi?

Emma usulca iç geçiriyor ve ben sarsılıyorum. Düşünmek için zaman doldu. Cebimden kablo bağlarını çıkarıp yaklaşıyorum, kolunu yavaşça yukarı kaldırıp karyolanın yanına getiriyorum. Bileğini ona bağlıyorum ve yatağın etrafında dönerek diğer koluna da aynısını yapıyorum. Kısıtlamalar onu incitmeden yerinde tutmaya yetecek kadar sıkı.

Ofluyor, dudaklarını bir kez şapırdatıyor ve rahatsız olmuş gibi biraz kıpırdanıyor. Onun üzerine çıkıyorum. Şilte alçalıyor ve ben onun üzerinde duruyorum, ağırlığım kollarıma ve dizlerime biniyor.

İç çekiyor, tekrar yer değiştirmeye çalışıyor. Yüzümün tam onunkinin üzerinde olduğundan emin oluyorum, böylece gözlerini açtıktan sonra gördüğü ilk şey ben oluyorum.

"Benim için uyan, tatlım."

Nefes nefese kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Nefes alıp vermesi sakinlikten çılgınlığa dönüşüyor ve ağzını açıyor. İlk çığlığı attığı anda eldivenli elimi üzerine koyuyorum. Siyah derinin içine işliyor.

"Şşş. Komşularının duymasını istemezsin."

Gözleri açılıyor ve bir çığlık daha atıyor. Avucumla bastırıyorum, canını yakacak kadar değil ama ağzına baskı yapacak kadar.

"Bu kadar yeter. Sessiz olun ve kuralları dinleyin."

Titrek, iniltili bir nefes veriyor, geniş gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerini kırptırdığında, boğazı düğümleniyor, yüzü birden yumuşuyor. Beni tanıdı.

Elimi geri çekiyorum.

"Logan," diye fısıldıyor, sesi hızlı nefes alış verişleriyle titriyor.

"Kurallar, sevgilim. Sadece bir tane, gerçekten: konuşma sırası bende. Senin konuşmana izin yok. İnceleyebilirsin, sızlanabilirsin, hatta elime ya da sikime doğru çığlık atabilirsin ama tek kelime etmeyeceksin. Anladın mı?"

Tanrım, sesim çok *sert*. Sadece uzun zamandır kullanmadığım için değil. Onun altımda yattığı, bağlı ve savunmasız olduğu gerçeği, ses tellerim de dahil olmak üzere tüm vücudumun hastalıklı bir beklentiyle gerilmesine neden oluyor.

Emma titreyen nefesini bırakıyor ve bana başını sallıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanıyor ve hemen dudaklarını büzüyor.

Maskenin arkasından geniş bir sırtışıya geçiyorum.

"Benim için iyi olacaksın, değil mi bebeğim?" Kararlılığını test ederek soruyorum. Soruya cevap verecek ve kurallarımı çiğneyecek mi?

Boğuk bir sesle tekrar başını sallıyor, gözleri parlıyor. Nefesimi veriyorum, nefesim maskenin içinde sıcak ve onu bir okşamayla ödüllendiriyorum. Arkama yaslanıp ağrıyan sikimi çıkarmak için fermuarımı açarken eldivenli parmak eklemim dolgun yanağından, boğazından ve göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı iniyor.

Onu gördüğünde gözleri kapanıyor, ağır ereksiyonum büyük yumruğuma mükemmel bir şekilde oturuyor. Boğazının derinliklerinden bir ses daha çıkarıyor ve ben de kendimi bir kez okşayarak ucumda boncuk boncuk biriken prekumu şaftıma yayıyorum.

"Bunu yapmayı düşünerek kaç kez geldiğimi bilemezsiniz. Benden bunu istemen bir hataydı ama artık çok geç. Geniş aç."

Bağlı olduğu yatak iskeletine tutunarak vücudunun üst kısmına oturuyorum. Çok küçük ve kırılgan görünüyor, gövdesi kaslı kalçalarımla çevrili. Bana itaat edip ağzını açtığında, gözleri tam bir teslimiyetle yukarı baktığında, daha fazla bekleyemiyorum.

"İşte bu. Çok iyi bir evcil hayvan," diye inleyerek sikimi onun sıcak, davetkâr ağzına itiyorum. "Böyle mi hayal etmiştin? Sen uyurken gizlice içeri gireceğimi, seni bağlayacağımı ve zevkim için kullanacağımı mı?"

Boğuk, çaresiz bir ses çıkarıyor ve kendimi kontrol etmek için karyolayı sıkıca kavıyorum.

"Kahretsin, bebeğim. Daha geniş aç. Zar zor sığıyor."

Beni içine almak için mücadele ediyor. Kalın olduğumu biliyorum ve beni içine almaya çalışırken dişleri gergin tenimi sıyrıyor. Tıslayıp geri çekiliyorum ve ona nefes alması için bir an veriyorum. Çenesini çalıştırıyor ve tekrar açıyor, eklemleri çabadan tıkırdıyor.

Hafifçe geri çekiliyorum, maskeyi ağzına tükürecek kadar kaldırıyorum.

Tükürüğüm dilinin üzerine düştüğünde nefesi kesiliyor, tüm vücudu sarsılıyor. Avucumla ağzını kapatıyorum.

"Yut, tatlım."

Narin boğazı onun gibi çalışıyor. Ağzını kapatıyorum ve yüzüne bakıyorum, bana bunun çok fazla olduğunu söylemesini bekliyorum. Durmamı istemesini.

Ama yapmıyor. Onun yerine ağzını açabildiği kadar açıyor, ısıltılı gözlerini bana diyor.

"Siktir, sevgilim. Gerçekten istiyor musun? Ne kadar güzel bir hayvan. Ağzın benim için sonuna kadar açıkken çok iyi görünüyorsun."

O muhteşem ağzın içine itiyorum, ne kadar iyi hissettirdiğinden homurdanıyorum. Bu kadın tamamen sıcaklık ve yumuşaklık, tüm cömertlik ve boğazının arkasına dokunana ve tıkanana kadar onu inç inç sikimle besliyorum. Yavaşça geri çekiyorum, nefes almasına izin veriyorum ve tekrar sokuyorum.

Ağzını ağzına kadar doldurmama rağmen, hepsini sığdıramıyorum.

"Sikim senin için çok mu büyük?" Tekrar ağzıma boşalırken yanağındaki bir damla yaşı silerek soruyorum. "Sana bir sır vereyim: Her yerde çok büyük olacak. Ama sığdıracağız, değil mi bebeğim?"

Başını sallamaya çalışıyor. Ağzının kenarından salyasını silerek çekiliyorum. Tükürüğüyle ıslanmıştım ve her zamankinden daha serttim.

"Hala pişman değil misin?" Yorganı tamamen üzerinden çekmek için yana kayarak soruyorum.

Bebeğim yumuşak, yalvaran bir iniltiyle başını sallıyor. Durup onun parlayan gözlerini, kızarmış yanaklarını ve boğazını, gergin tepeler halinde sertleşmiş meme uçlarını izliyorum.

"Asla," diye nefes alıyorum, uyku şortunu sert bir hareketle çekiştirerek çıkarıyorum. "Bunun seni ıslatmasına imkân yok. Göster bana."

Ayak parmaklarını kıvrıyor, nefesi titreyerek dışarı çıkıyor. Bir anlık tereddütten sonra bacaklarını açıyor. Ben beklemiyorum. Maske hala takılı, yüzümü ona doğru bastırıyorum, nefes alıyorum. *Tanrım*. Bu onun kokusu, benim lanet kedi nanem, sadece çok daha iyi, çünkü benim için ıslak.

"Bu seni azdırıyor mu?" O ciyaklarken burnumu ona doğru bastırarak soruyorum, maskem muhtemelen yumuşak kısımlarına sürtünüyor. Sesim onun sıcak, tatlı amcığına karşı boğuk çıkıyor. "Benim için ısladın mı, evcil hayvan? Yaptığım şey hoşuna gidiyor mu? Devam etmemi ister misin?"

"Evet!"

Gülümsüyorum, derin bir nefes alıyorum. Onun uyarılmışlığı maskemi kaplıyor ve maskeyi taktığım sürece onun kokusunu soluyor olacağım. Bu mükemmelin de ötesinde.

"Yaramaz bebek. Sana konuşmamamı söylemiştim. Ceza olarak seni sertçe becermeliyim. Canın yanana kadar bütün aletimi sana vermeliyim. Bunu ister misin?"

Başımı tam zamanında kaldırıyorum ve sanki ona kurtuluş teklif etmişim gibi çılgınca başını salladığını görüyorum. Gülüyorum, bu anın güzelliği ve neşesi beni acayip heyecanlandırıyor.

"Yanlış cevap, evcil hayvan. Bu bir ceza, u n u t t u n mu?
Bundan hoşlanmaman gerekiyor."

CHAPTER 12

Emma

Ona bakıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki nabzım kulaklarımda uğulduyor. O Logan, ama yine de değil. Gözleri aynı, ışıltılı ve mavi, ancak yatak odamın karanlığında neredeyse siyah görünüyorlar. O da siyah giyinmiş, avuç içleri bile eldivenli ve tek açık renkli kısımları saçları, yüzünün üst yarısı ve hala tükürüğümle parlayan kocaman siki.

Nefesim kesiliyor. O çok *büyük*. O kadar ıslağım ki, onun için o kadar açım ki, bunu kaldıracabileceğimi biliyorum ama Logan beni doldurmak için acele etmiyor.

"Özür dilerim, hayatım. Sana daha güzel renkte yeni bir tane alacağım."

Ne dediğini tam olarak anlayamadan, şiddetli bir çekişle üstümü ikiye ayırdı. Göğüslerim serbest kalıyor ve birini avucuyla kapatıyor, soğuk derinin dokunuşu beni inletiyor.

"Ne güzel bir ses. Buna da izin var," diyor ve yumuşak bir homurtuyla göğsümü yoğuruyor. "Siktir, bebeğim. Vücuduna bayılıyorum. Hayal ettiğimden bile daha güzelsin."

Meme ucumu çimdiklediğinde bacaklarım titriyor, doğrudan klitorisime bir uyarılma akımı gönderiyor. Oynamaya devam ediyor, gözleri konsantrasyonla dolu. Çok fazla olduğunda, dokunuşundan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o kadar ustaca bağlanmışım ki, bu imkansız. Kaçış yok.

"O zaman bu bir hayır demek, değil mi?" diye düşünüyor ve meme ucunu son bir kez okşuyor.

Sonra diğerine başlıyor. Gözlerim kapanıyor ve o beni aşırı uyarırken, diğer eldivenli eli karnımı ve tümseğimi okşarken çaresizce inliyorum.

"Bu çok güzel. Siktir, bebeğim. Hiçbir fikrin yok. İçinde olmak için ölüyorum."

Gözlerimi ve ağzımı açıyorum, ona evet, *lütfen, yapabilir* demeye hazırım, ama bana sert bir bakış atıyor ve konuşmak yerine iç çekiyorum. O haklı. Konuşma sırası onda ve eğer ihtiyacı olan buysa, çenemi kapatıp istediğini yapmasına izin vereceğim.

Çünkü yaptığı her şey beni de memnun ediyor.

"Çok iyisin, benim güzel hayvanım. Benim için çok sessizsin. Bu muhteşem vücutla istediğimi yapmama izin veriyorsun. Oyuncağım olmak mı istiyorsun? Öyle mi?"

Başımı sallayarak inliyorum. Tanrım, ona evet demek istiyorum ve sorular beni *öldürüyor*. Acaba sadece müstehcen konuşarak boşalmak mümkün mü diye merak ediyorum, çünkü lanet olsun, ama neredeyse oradayım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bacaklarımı aralıyor ve aralarında diz çökerek çıplak, açık amıma bakıyor. Nefesi kesiliyor ve daha hızlı geliyor, kalçalarımın üzerinde duran elleri titremeye başlıyor.

"Bu tamamen benim," diyor alçak bir hırıltıyla, parmakları yumuşak etime gömölüyor. "Buna sadece ben sahip olabilirim. Anladın mı?"

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri talepkâr ve karanlık, ben de çılgınca başımı sallıyorum. Tabii ki onun. Henüz takmadı bile ve şimdiden yaşadığım en iyi seks oldu. Başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum, asla.

"Güzel."

Sikini girişime dayadı. Hap kullanıyorum, ki bu mükemmel, çünkü onu böyle istiyorum, çiğ ve çıplak, ten tene.

"Sert ve hızlı istedin. Sana sadece ucunu vereceğim, sevgilim."

Ama yapmıyor, hemen yapmıyor. Kör kafa dudaklarıma bastırıyor ve ıslaklık ıslaklıkla buluştuğunda ürperiyorum. Titrek bir nefes veriyor ve üzerime eğilip alnını benimkine bastırıyor. Bu şekilde kalıyoruz, zar zor dokunuyoruz, vücudu üzerimde bir dağ gibi duruyor. Bağlanmış ve açılmışım, onun merhametine kalmışım.

Gergin bir bekleyiş anından sonra kendini içime sokuyor. Geniş baş alt dudaklarımı itiyor ve ben sızlanıyorum, kalçalarım onu daha fazla almak için kıpırdanıyor. Beni yerimde tutmak için kalamı kavırıyor.

"Sikeyim. Bebeğim. *Siktir.*"

Kabul ederek inliyorum. Beni esnetme şekli delice ve ondan daha fazlasını arzuluyorum. Sonunda dibe vurduğunda beni öyle bir dolduracak ki, canım acıyabilir ama *umurumda* değil. Logan titriyor, nefesi titrek ve sığ.

"Ne kadar azgın bir kız, benim için çok ıslak," diye ısırtıyor, kalçaları bana bir inç daha vermek için esniyor. Bunu bir iniltiyle karşılıyorum ve o da geri çekilerek benimle alay ediyor. "Çok ıslak ve iyi. Neden bu kadar iyi hissediyorsun? Sikeyim. Muhteşem."

Nefes alış verişi sert ve düzensiz, aramızdan aşağıya bakıyor ve beni sadece ucuyla beceriyor. Ben de görmek için kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama elini göğsüme koyuyor.

"Kal, evcil hayvan. Bu benim için. Bunu sen istedin, hatırladın mı? Seni istediğim gibi almam için. Orada öyle güzel, mükemmel ve sessiz yatmanı ve sana verdiğim şeyi almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Amım onun etrafında kenetlendiğinde ikimiz de inliyoruz. Gözleri bir gülümsemeye kırışıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Tamamen çekiliyor ve ben hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi tutamıyorum. Yanağımı okşuyor ve vücudumda yukarı doğru hareket ederek sikinin ucuyla dudaklarımı dürtüyor.

"Aç. Bizi birlikte tat bebeğim."

Sıcak, sert uzunluğunu ağzıma alıyorum ve **çekilmeden** önce birkaç kez itiyor. Nefesi kesildi.

maskesini yüzüne doğru itiyor, ağzını açacak kadar. Beni açlıkla öpüyor, dilimde beni ve kendini tadıyor.

O kanımı donduran bir şehvetle ağzımın ırzına geçerken ben de çaresizce ona doğru eğilerek bağlara karşı direniyorum. Kısa bir öpüşme, yoğun ve baş döndürücü ve işi bittiğinde, dudaklarım ıslak ve şişmiş, alçak, erkeksi bir inilti ile tekrar içime giriyor.

Maskesi yüzüne geri döndü ve içeri, daha derine kayd. Titriyorum, amım çok ıslak ama yine de direniyorum. Bağırıldığında duruyor, içimde derinlerde bir şey hafif bir ağrıya alevleniyor.

"Hani sert istiyordun?" diye soruyor alçak sesle gülerek. "Bebeğim, hepsini bile kaldıramazsın. Ama kaldıracaksın. Nefes al, sevgilim. Tuttum seni."

Derin, titreyen bir nefes alıyorum. Sığ bir şekilde itiyor. Ben nefesimi derinleştirmek ve rahatlamak için elimden geleni yaparken, o bir eldivenini çıkarıyor ve titreyen parmaklarını saçlarıma gömüyor.

"Gördün mü? Çok iyisin. Sen isteyebileceğim en tatlı hayvansın. Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Sadece bırak. Rahatla, ben de sana bir santim daha vereyim. Bunu istiyorsun, değil mi? İçine girmemi istiyorsun, gidebildiğim kadar derine. O güzel küçük amına boşalmamı istiyorsun. Değil mi, tatlım? Göster bana."

Çıkardığım ses hıçkırık ile inleme arasında bir şey. İnanılmaz ama bunu hissediyorum -sanki bedenim beynimi atlayarak doğrudan onun sözlerine itaat etmeye karar vermiş gibi. Gerginlik azalıyor ve aniden daha derin nefes alabiliyorum, pelvisim çok daha fazla enerji ve rahatlıkla ısınıyor. Aniden daha fazlasını hissedebiliyorum: içimde nasıl esnediğini, ne kadar derin

Her yavaşça itişinde beni içten nasıl okşadığını.

"İşte bu," diye inliyor, beni daha geniş açmak için bacağımla yana doğru eğiyor. "Oh, ne kadar iyisin. İşte, bebeğim. Bir santim daha al."

Daha derine itiyor ve ben ne kadar dolu, ne kadar kendinden geçmiş hissettiğimi haykırıyorum. Her tarafım titriyor, vücudum hislerle yanıyor ve onu her yerde hissediyorum. Kesik kesik nefesi fiziksel bir dokunuş gibi, doğrudan sinapslarımı okşuyor. Sikişinin her itışı beynimin derinliklerinde bir ışık patlaması gibi.

"Siktir, evet. İşte böyle. Oh, sevgilim. Çok ateşli ve yumuşaksın. Çok tatlı bir amcık, sadece benim için yapılmış. Sadece biraz daha yer açmalısın. Biraz daha rahatla. Çok cömertsin. Çok misafirperversin. İçine boşalmak istiyorum, herkesten daha derine. Nefes al, sevgilim. Benim için nefes al."

Nefes alıyorum ve o da eve doğru sürüyor, bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Hava içimden fışkırıyor, çünkü aniden, tüm o hava ve onun için yeterli alan kalmıyor. Bir şeyin gitmesi gerekiyor ve onun çekilmesinden nefes almamayı tercih ediyorum.

"İşte. Tamam. Sikeyim. İşte."

Sesi gergin ve çığ, titriyor, ta içime kadar gömülmüş. Sığ nefesler alıyorum, nabzım atıyor ve sıkılaşıyorum. Bir konuda haklı. Boşaldığında, ondan önceki herkesten daha derin olacak.

"Siktir. Seninle evleneceğim."

Bir iniltiyle geri çekiliyor ve derinlere dalıyor, omurgamı mutluluk şok dalgaları gibi sarsan uzun, eşit itişlerle beni beceriyor. Bir uçuşumun kenarında sallanırken ağzım sonuna kadar açık, nefes nefese kalıyorum.

"Çok tatlısın. Beni sıkıca kavra, aşkım. İşte böyle. Mükemmel. İşte benim güzel kızım."

İşte o zaman boşalıyorum. Orgazm yavaşça başlıyor, pelvisimde yükseliyor ve yükseliyor, ta ki omurgamdan beynime doğru sallanana kadar, coşku dünyayı boğuyor, benden ve adımları inleyen adamdan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Sonsuza dek sürüyor. Onu sıkıca kavradığımda derinden inliyor ve hızlanıyor, yatak sallanana kadar ağır, sarsıcı itişlerle içime giriyor. Orgazmım o kadar uzun mu sürüyor yoksa bir başkası mı başlıyor bilmiyorum. Hiç böyle boşalmamıştım, sanki zevk içime işliyor ve tüm vücudumu kaplıyor.

Son nefesimi verirken uluyorum, muhteşem bir mutluluk beni bütünüyle ele geçiriyor.

"İşte bu kadar. Siktir! Çok iyi."

Tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde beni yatak başlığına doğru sikerken can havliyle dayanıyorum. Çıkardığı sesler ilkel ve yüksek, homurtular ve zevk iniltileri, ta ki kendini sonuna kadar sokup durana, üstümde titreyene kadar.

Gözleri faltaşı gibi açık ve boşalırken yüzüme bakıyor, sanki beni görmek onun için içimde olmak kadar önemliymiş gibi.

Bittiğinde titreyerek nefes veriyor ve kemerine uzanıp bir bıçak çıkarıyor. Ellerimi çözüp beni kendine yaklaştırdığında irkilmiyorum bile. Hâlâ içimde, beni kendine doğru çekerken artçı şoklarla seğiriyor.

"Çok iyiydin. Benim için çok tatlıydın. Her şeyi yapmama izin verdin."

Ona sokuluyorum, başımı çenesinin altına sıkıştırıyorum. Hâlâ tamamen giyinik ve giysilerinin verdiği mahrem hisle hassas tenim tüylerimi diken diken ediyor. Derin bir nefes alıyor, başımın tepesine sokuluyor ve beni daha da yakınına çekiyor. Sanki beni bırakma düşüncesine dayanamıyormuş gibi.

Nefes alış verişimiz yavaşlayana, çarpan nabzım nihayet sakinleşene kadar sessizce yatıyoruz. Gömleğinin içine gülümsüyorum, parmaklarım sırtında desenler çiziyor.

"Emma," diyor bir süre sonra, sesi sakin. "İyi misin?"

Yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum. Neredeyse hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, sesim bir konser sonrası gibi cızırtılı geliyor.

"Evet. Ben mükemmelim."

Bir süre sessiz kalıyor, saçlarımı okşuyor. Aleti tekrar içimde seğiriyor ve hala sert olduğunu fark ediyorum.

"Yani özür dilememe gerek yok."

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Ne? Hayır, hayır! İnanılmazdı."

Yüzümü görecek kadar geri çekiliyor. Bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlı, eli kalçamın üzerinde duruyor ve beni kendisine bağlıyor.

"Güzel. O zaman seni tekrar becereceğim. Bu gece, yarın sabah ve ondan sonraki her gün, ikimiz de yaşlanana ve ben kaldıramayana kadar. Tamam mı?"

Hayatımın en mutlu, en şen kahkahasını attım. "Kulağa mükemmel geliyor."

EPILOGUE

Logan

"İş yükün hakkında konuşmamız gerek," diyor Emma, az önce masaya koyduğum turtaya kızgın bir bakış atarak.

Duvarlarda altın ışıklar parıldıyor ve odanın ortasında devasa bir Noel ağacı parıldıyor, ısıldıyor ve odayı orman kokusuyla dolduruyor. Altında kocaman bir hediye yığını var ve ben kendi hediymi açmak için sabırsızlansam da, mutlu olmak için gerçekten ihtiyacım olan tek bir hediye olduğunu da biliyorum: o.

O da bir hediye gibi giyinmiş, nefis kırmızı bir elbise giymiş, yukarı tırmanması çok kolay olacak ve... Doğru. Konuşmak istiyordu. Yutkunuyorum ve düşüncelerimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum, sertleşen sikimi görmezden geliyorum.

Bir yıldır birlikteyiz ve Emma tüm evcil hayvanları için mükemmel bir oda inşa ettikten sonra nihayet benim evime taşındı. Evdeki her şeyi ben yapıyorum ve bu konuda sık sık mutsuz oluyor. Bunun bana haksızlık olduğunu düşünüyor.

"Konuşacak ne var ki?" Gülümseyerek soruyorum. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

"Ama bu hiç adil değil! Hadi ama, beni böyle şımartamazsın."

Sırıtiyorum. "Yapabilirim ve yapacağım. Tartışma bitmiştir - yoksa gerçekten konuşmak mı istiyorsun?"

Maskeyi çıkardığımda sinirli bir şekilde ofluyor. İkimiz de biliyoruz ki maskeyi taktıktan sonra konuşan tek kişi ben olacağım. Onu her zaman istiyorum ve o etraftayken sadece katı kontrolüm işlevimi yerine getirmeme izin veriyor. Maskeyi takarsam, kontrolüm yok olacak ve ikimiz de tükenene kadar onu çiğ çiğ becereceğim.

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyor Emma, ki bu çok sevimli. "Bu tartışma daha bitmedi. En azından zaman zaman çamaşırları yıkamama izin ver!"

Gözlerimi deviriyorum. *"Emma, çamaşır yıkamaktan nefret ediyorsun. Ve bunu seviyorum. Aslında, bak burada ne var."*

Arka cebimde taşıdığım bir çift külotunu gösterdiğimde gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırıyor. Yine de bu gülümseme uzun sürmüyor. Emma kaşlarını çatıyor.

"Ben ciddiylim. Ev işlerini daha eşit bölüşmeliyiz."

Öfkelendim ve külotunu cebime geri koydum.

"Öyle mi? Kim demiş?"

Başka tarafa bakıyor, çenesi çalışıyor. "Kız kardeşim. Tamam mı? Ama o haklı! Bir ilişki ortaklık olmalı ve ben

benim ağırlığımı çekmiyor. Senden faydalanmak istemiyorum."

Başımı sallıyorum, sessizce gülüyorum. Emma yumuşuyor, o büyük, savunmasız gözleriyle bana bakıyor. Masanın üzerinden uzanıp burnuna vuruyorum.

"Avantajlı olan benim, tatlım. Tek yapman gereken benimle birlikte olmak. Tek istediğim bu ve bu yeterli. Anlıyor musun? Yoksa içine mi edeyim?"

Yanakları renklendi ve onu yakaladığımı anladım. İç geçiriyor, dudaklarını yalıyor ve bana başıyla onay veriyor.

İhtiyacım olan tek şey bu. Saniyeler içinde onu masaya yatırdım, elbisesi beline dolanmıştı, bacakları çıplak ve açıktı. Aralarında yere diz çöküyorum, dilimin uzun, aç hareketleriyle tatlı, tatlı amını yalıyorum. Başımın arkasını kendine doğru tutuyor, titreyen parmakları saçlarıma gömülüyor.

"Her tartışmadan bu şekilde kurtulamazsın, biliyorsun," diyor ama sesi soluğu kesilmiş, dikkati çoktan dağılmış.

Klitorisini ağızıma alıyorum ve sertçe emiyorum. *Yapabilirim ve yapacağım.*

İnliyor, uyluk kasları geriliyor ve dilimi kızımın içine, en tatlı olduğu yere sokuyorum. Ne kadar süreceği umurumda değil, ama ona her gün onu gerçekten şımartmadığımı göstereceğim.

Ona vereceğim her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor. Benim tatlı kızım dünyadaki tüm zevkleri ve rahatlığı hak ediyor. Rahatlamayı ve hayatın tadını çıkarmayı, her zaman mutlu olmayı hak ediyor.

Ve bir gün, beni dünyanın en mutlu erkeği yapan Şeyin ona her Şeyi vermek olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Ben de mutluluğu hak ediyorum. Ve o da öyle.

Çok geçmeden dudaklarında benim adımla boşaldı, benim kızım olması gerektiği gibi, uysal ve zevkle doluydu. Onu kollarıma alıp kanepeye taşıyorum, sikim o kadar sert ki pantolonumun içinde srtnyor.

Onu yere yatırıyorum ve gömleğimi çekiştiriyor, gözleri kocaman ve yalvarıyor. Zevkle sırtarak kıyafetlerimi çıkartıyorum, beni çıplak görüp ihtiyaçla kıvrandığında sessizce gülüyorum. Gördüğü Şey hoşuna gidiyor ve bu mkemmел bir Şey çünkü onun muhteşem vücuduna bayılıyorum. Çok iyi uyuyoruz. Her yere.

Kanepemizde onunla sevişiyorum, başka bir orgazmla sikimi sıkıca kavrayana kadar sahip olduğum her santimle onu dolduruyorum. İnliyor ve kıımı kavırıyor, beni daha derine çekiyor ve yüzümü saçlarına gmyorum, gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorum.

O benim evim, kadınıм, kurtuluşum. Ona her gün ne kadar önemli, güzel ve sevilen biri olduğunu göstereceğim.

MERRY CHRISTMAS!

Bu kitabı okuduğunuz için teŖekkür ederim! Umarım Logan ve Emma ile harika vakit geirmişsinizdir, çünkü ben onların hikâyesini yazarken kesinlikle çok eğlendim. En sevdiğim an, Logan'ın Emma'nın kekleri pişirdiği ve ruj sürdüğü kişiye çok kıskanması ve tüm bunların onun için olduğunu fark etmesiydi.

Harika editörüm Shannon'a ve dünyadaki en iyi asistan olan Ava'ya teŖekkür etmek istiyorum. Harika yazar topluluğuma, özellikle Cara ve Cassie'ye ve tüm favori Discord arkadaşlarıma çok teŖekkürler - kim olduğunuzu biliyorsunuz! Sizler benim delirmek, woo-woo'larımı paylaşmak, başarılarımı kutlamak ve başarısızlıklarımın yasını tutmak için güvenli alanımsınız. Sizi seviyorum!

Son olarak, teŖekkür ederim, sevgili okurum! Noel'iniz sıcak, baharatlı ve huzurlu olsun - ve arzu ettiğiniz diğer her şey.

YOUR NEXT READ

Bundan sonra ne okuyacağınızı mı merak ediyorsunuz? Ya da belki de okuduğunuz ilk kitabımdı ve başka neler sunabileceğimi merak ediyorsunuz?

Şimdiye kadar çoğunlukla canavar romantizm kitapları yazdım, bazen mizahi bir eğimle, bazen de tamamen ciddi. Karanlık romantizmle de uğraştım: MMMF ters haremim Maskeli erkeklerle [Cadılar Bayramı Hayaletleri](#), kılıç geçişi (MM romantizm) ve bir ton baharat Cadılar Bayramı 2024 civarında TikTok'ta viral oldu. Bu arada, bu kitapla ilgileniyorsanız ve hala Noel havasındaysanız, bonus bir Noel romanı da içeriyor! (Ve hem Kindle versiyonunda hem de ciltsiz kitapta bir ton muhteşem sanat eseri).

Aynı zamanda karanlık bir fantezi romantizm üçlemesi yazıyorum, ilk kitap [Şeytanın Anlaşması](#) çoktan çıktı. Slav folklorundan büyük ölçüde esinlenen bir dünyada geçen, şeytan ve bir cadı arasında geçen sağlam bir düşman-aşık fantezi romanı.

[Canavar Güvenlik Ajansı](#) adlı çok yazarlı serinin bir parçası olan üç koruma canavar romanı yazdım. [Guarded by the Snake](#) adlı kitabım

"sadece ucu", "bir inç daha" ve "onunla konuşarak" mecazları için reddit, sadece bildiğiniz gibi. (Ve çünkü kahramanın korkunç derecede büyük iki *sivri ucu* var. Bir kadına bu kadar çok sik sığdırmak zaman ve sabır ister, değil mi?) Evet, bu kitapla acayip gurur duyuyorum.

Gördüğünüz gibi, birden fazla alt türde yazıyorum, ancak tüm kitaplarım baharatlı romanlar, çünkü yazmak ve okumak için en sevdiğim şey bu. İletişimde kalmak isterseniz, www.laylafae.com adresinden bültenime katılabilirsiniz. Hazır oradayken, web sitemde paylaştığım baharatlı sanat eserlerine göz atın ve bazı ücretsiz kitapları ve kısa öyküleri de indirin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.